

Marechaussee Contact

6

2016

Marechaussee Contact
17e jaargang | nummer 6
december 2016

Marechaussee Contact is een uitgave van de Stichting Marechaussee Contact en verschijnt tweemaandelijks. Het wordt verspreid onder de begunstigers van deze stichting. De realisatie is in handen van de commissie Redactie MC en voorlichting.

Aan de inhoud wordt veel zorg besteed, echter noch de stichting noch de redactie aanvaardt enige aansprakelijkheid voor eventuele fouten en/of onvolkomenheden. Door derden aangeleverde inhoud geeft niet noodzakelijk de mening van de stichting of de redactie weer. Voor het overnemen van artikelen, gedeelten daarvan of foto's is toestemming van de redactie vereist. Na verkregen toestemming dient de bron en in voorkomend geval de naam van de auteur te worden vermeld.

Redactie

Roel Bouwman
Marion Broekhuizen-Klijnhout
Jan Gaasbeek
Willem Geense
Frans Meijer
Werner van Pruissen
Jack Vlaming
Henk Westland (eindredactie)

Aan dit nummer werkten verder mee:

Gijs van den Bor
Eric Haast
Jan Paulussen
Freerk van Rossem
Piet van Rijn
Hans de Vries

Contact

Weeshuiswal 9, 4116 BR Buren
t.a.v. Marion Broekhuizen-Klijnhout
0344-571256
redactie@marechausseecontact.nl

Vormgeving

Content Innovators BV, Alphen aan den Rijn

Druk

Ten Brink BV, Meppel

Wijzigen van adresgegevens

Zie pagina SMC-informatie bij begunstigersadministratie.

Kopij volgende uitgave

Voor het aanleveren van kopij graag eerst contact opnemen met de redactie. De deadline voor het inzenden van de kopij voor de volgende uitgave is 20 januari 2017.

3	Observaties
4	Agenda Activiteiten voor en door oud-marechaussees
6	Nestelpennen Actuele berichten over de KMar
7	Beroeps Over ons en oude sporen
10	Reservisten De reservist in zijn dagelijks werk
11	Reservisten Wapendag KMar, INLEAD 2016
12	Nederlands-Indië Kerst in Indië
13	1940-1945 Een lieve jongen
16	1940-1945 De bewakers van Westerbork
20	Veteranen Veteranendag KMar 2016
21	SMC Reünie KMar 2016
22	SMC Algemene SMC-reünie Harskamp
24	SMC Allerlei
30	Personalía
31	SMC-informatie

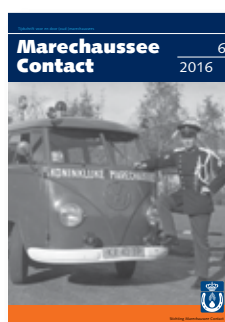

Foto omslag:
1967 Eindhoven,
marechaussee der 1e klasse Piet van Duppen

Over enkele dagen ligt het jaar 2016 weer achter ons. Voor ons als bestuur was het een emotioneel jaar. We werden geconfronteerd met het overlijden van Eelco Bouwman, Dick Tegel en Joop Vochteloo. Daarnaast zijn veel oudere begunstigers ons ontvallen. Ik wil ook vanaf deze plaats allen die een dierbare hebben verloren heel veel sterkte toewensen.

Onze achterban bestaat nu uit ruim 2700 begunstigers. We vormen samen nog immer een hechte en substantiële kring van vrienden in en om ons Wapen. Met ons blad, de website en de nieuwsbrief communiceren we onze steun ook naar derden. In 2016 hebben we ons blad in een nieuw jasje gestoken en recent hebben we besloten nogmaals van papiersoort te wisselen. Het oktobernummer was daarvoor een proef en deze is ons goed befallen. Vanaf deze plaats wil ik allen danken die op een of andere wijze hebben bijgedragen aan het goed functioneren van onze stichting.

In dit nummer besteden we ruim aandacht aan de positie van de (Koninklijke) Marechaussee in kamp Westerbork in de periode 1939-1945. Aanleiding is het onlangs verschenen boek 'De bewakers van Westerbork', geschreven door Frank van Riet. In een uitgebreide boekbespreking nemen we u mee in de resultaten van zijn onderzoek. Het artikel 'Een lieve jongen', handelend over een marechaussee ontslagen wegens hulp aan Joden in kamp Westerbork, past daar naadloos bij aan (zie ook het artikel 'Judenbegünstigung' in het juninummer van dit jaar). Het marechausseedetachement is tot 1 juni 1944 zowel belast geweest met de binnen- als de buitenbewaking. Over de in kamp Westerbork ingezette marechaussees wordt wisselend geoordeeld. Sommigen waren nazisymphisant of probeerden daar carrière te maken. De meerderheid heeft echter hun taak aldaar met tegenzin uitgevoerd. Zij zijn na de bevrijding ook niet vervolgd voor hun optreden in of bij het kamp. Desondanks blijft deze rol van de Marechaussee een gitzwarte bladzijde in de geschiedenis van het Wapen. Ook al was dit niet de Marechaussee van voor de oorlog en werd de organisatie na het wegvoeren van de eigen officieren geleid door uit de krijgsmacht of politie afkomstige leidinggevendenden, zoals de beruchte luitenant-kolonel Feenstra (majoor der cavalerie, na de bevrijding geëxecuteerd) en majoor De Boer (kapitein der artillerie).

Het voorblad toont Piet van Duppen bij de toen in gebruik zijnde combi. Piet is al jaren de webmaster van de website Marechausseesparen.nl. Deze website biedt de bezoeker veel achtergrondinformatie over onze geschiedenis. Samen met onze eigen website en de door Fred Klijndijk bijgehouden website MarechausseeNostalgie.nl worden alle aspecten van ons Wapen belicht. We hebben dan ook graag in dit nummer Piet in de schijnwerpers willen zetten.

Na ruim 21 jaar heeft Roel Gras om gezondheidsredenen zijn werkzaamheden voor SMC moeten beëindigen. Het bestuur is hem, zijn echtgenote Bep en dochter Jolanda zeer erkentelijk voor hun inzet. We hopen op 23 maart 2017, tijdens de contactmiddag te Buren, op gepaste wijze afscheid van hen te kunnen nemen. In de vergadering van het Algemeen

‘Oud-dienstplichtigen: let op uw saeck!’

Bestuur op 8 december j.l. is majoor b.d. Gerrit Reloe tot zijn opvolger gekozen. Wij wensen Gerrit veel succes.

Over een paar weken begint het nieuwe boekjaar. Velen van u hebben ons inmiddels gemachtigd om de contributie automatisch te innen. Als u een dezer dagen van ons geen brief krijgt, is dat ook voor u het geval. U hoeft dan aangaande uw contributie niets te doen. We hebben wel een brief gestuurd naar de begunstigers die nog niet voor een automatische incasso hebben gekozen. Aan hen het verzoek de brief goed te lezen, we hopen dat ook zij de door ons gewenste stap zullen willen zetten. Zie ook de in dit nummer geplaatste introductie van luitenant-kolonel b.d. Eric Haast. Een eventueel reeds bij uw bank ingestelde automatische betaling kunnen wij niet zien, die moet u in voorkomend geval dan zelf beëindigen.

Tenslotte treft u in dit nummer een kerstgroet aan van de redactie. Werner van Pruissen heeft helaas door omstandigheden zijn medewerking moeten beëindigen. We zijn wederom op zoek naar een redacteur voor de rubriek dienstplichtigen. In de tussentijd roep ik onze oud-dienstplichtigen op hun ervaringen met ons te delen door ons een artikel met foto's te sturen. Wij zorgen er als redactie voor dat de bijdrage geschikt wordt gemaakt voor publicatie in ons blad. Probeer wel dublures met reeds in het door Harry Poels geschreven boek '50 jaar dienstplicht bij de Koninklijke Marechaussee' te vermijden.

De feestdagen staan voor de deur. Ik wens u mede namens de andere leden van het bestuur en hun naaste medewerk(st)ers vanaf deze plaats heel fijne feestdagen toe en hoop dat 2017 voor u en de uwen een in alle opzichten heel goed jaar zal mogen worden. De zieken onder ons wensen wij samen met hun naasten veel sterkte en een algeheel herstel toe. Wij hopen u allen weer regelmatig bij door ons georganiseerde bijeenkomsten te mogen begroeten.

Jack Vlaming
brigade-generaal b.d.
voorzitter Stichting Marechaussee Contact

Woensdag 15 maart 2017

Reünie beroepslichting 1967-2 te Buren

Locatie: Dependance van het Marechausseemuseum, Buren

Contact: Cees van Ingen | 06-49816046 | 0183-623754 | ceesvaningen@planet.nl

Vrijdag 17 maart 2017

Reünie beroepslichting 1971-2 te Apeldoorn

Locatie: Koning Willem III-kazerne, Apeldoorn

Contact: Jannes Douma | 0341-434014 | 06-36164357 | jannesdouma@kpnplanet.nl

Donderdag 23 maart 2017

SMC-contactmiddag te Buren

Net als in voorgaande jaren houden we een contactmiddag in het Marechausseemuseum te Buren en wel op donderdag 23 maart 2017. De belangstelling voor deze middag is ieder jaar weer groot enerzijds vanwege de gezellige en intieme sfeer en anderzijds door het kunnen bezoeken van het museum en daar te zien wat er in de tussentijd is veranderd en bijgekomen.

Programma

- 13.30 -14.00 uur: aankomst en ontvangst met koffie/thee en cake in de dependance van het Marechausseemuseum aan de Weeshuiswal 4 in Buren (let op, dus niet in het hoofgebouw).
- 14.00 uur: welkomstwoord door de voorzitter van de Reünievereniging SMC (RVMC) gevolgd door een toespraak door of namens de directeur van het museum waarin u geïnformeerd wordt over de ontwikkelingen aangaande het museum. Aansluitend kunt u op eigen gelegenheid een bezoek brengen aan het museum en/of wat bijpraten met een drankje en een snack.
- 17.00 uur: genieten van het buffet in de dependance.

Kosten

De kosten van deelname aan deze contactmiddag zijn € 15,00 per persoon, inclusief het buffet. Dit bedrag geldt voor SMC-begunstigers, waaronder ook de partner wordt begrepen. Niet-begunstigers zijn ook van harte welkom, zij betalen € 25,00 per persoon. Drankjes zijn voor eigen

rekening. Aanmelding door overmaking van het te betalen bedrag op NL22 INGB 0007 5300 25 t.n.v. Reünievereniging MC te Eindhoven onder vermelding van: Buren. Bij internetbankieren graag uw adres vermelden. Uw aanmelding wordt uiterlijk woensdag 15 maart 2017 tegemoet gezien. Gezien de betalingscondities geldt dat betalingen niet kunnen worden gerestitueerd bij afzegging van deelname na 15 maart 2017. Wanneer u zaken aan het museum wilt schenken, kunt u deze uiteraard meenemen en afgeven.

Vergadering Reünievereniging MC

Tijdens deze bijeenkomst zal ook een Algemene Ledenvergadering worden gehouden door de leden van de Reünievereniging Marechaussee Contact.

Contact: Gerrit Reloe | 040-8434540 | reuniecommissie@marechausseecontact.nl

Donderdag 13 april 2017

Presentatie museumbrochure nr. 49 te Buren

Locatie: Dependance van het Marechausseemuseum, Buren

Informatie: op uitnodiging van het Marechausseemuseum

Woensdag 17 mei 2017

Reünie dienstplichtlichting 1967-3 te Buren

Op woensdag 24 mei 2017 is het vijftig jaar geleden dat onze lichting opkwam. Daarom willen we een reünie organiseren met alle mannen die op 24 mei 1967 de Koning Willem III-kazerne binnenkwamen en na de opleiding als dienstplichtig marechaussee zijn geplaatst bij 11, 41, 103, 104 Maresk of Staf 101 Marbat. Om te zien of er voldoende belangstelling is, vragen wij je om je nu al aan te melden (met of zonder partner). Alles is wel onder voorbehoud. De reünie is gepland op woensdag 17 mei 2017 in het Marechausseemuseum in Buren. Laat van je horen, ook als je geen interesse hebt.

Locatie: Dependance van het Marechausseemuseum, Buren

Contact: Martin Aalbers | 0413-344482 | 06-29804928 | maalbers@online.nl

Woensdag 24 mei 2017

Reünie beroepslichting 1967-3 te Apeldoorn

Locatie: Koning Willem III-kazerne, Apeldoorn

Contact: Gijs van den Bor | 0495-452074 | gijsvandenbor@xs4all.nl

Dinsdag 3 oktober 2017

Reünie beroepslichting 1962-5 te Arnhem

Locatie: Reünie- en Congrescentrum Kumpulan Bronbeek, Arnhem

Contact: Johannes Linker | linker1944@home.nl

Oproep voor reünie beroepslichting 1973-4

Deze lichting kwam al driemaal voor een reünie bij elkaar. Willem Rengelink denkt met plezier hieraan terug en heeft het initiatief genomen om weer bij elkaar te komen. Het is zijn bedoeling om dat in 2018 te doen, het jaar waarin het 45 jaar geleden zal zijn dat men opkwam. Hoewel het nog vroeg is, wil hij nu al adres-, telefoon- en e-mailinformatie zoeken. Dus van 1973-4 beroeps geweest, geef dan je gegevens door. Meerdere collega's hebben zich al gemeld!

Contact: Willem Rengelink | 06-23511466 | jwengelink@icloud.com

Wekelijks plaatst SMC oproepen en actuele informatie over reünies in haar zondagse e-mailnieuwsbrief. Ontvangt u nog geen nieuwsbrief? Geef uw e-mailadres door aan redactie@marechausseecontact.nl!

Strategische Kennis- en Innovatieagenda (SKIA)

Defensie blijft de komende jaren investeren in onderzoekscapaciteit en de externe kennisbasis. Zo blijft specifieke kennis, die niet op de markt verkrijgbaar is, behouden. Essentieel is hierbij het onderhouden van strategische relaties met kennisinstituten. Denk aan: TNO, MARIN, het Nederlands Lucht- en Ruimtevaartcentrum (NLR), de denktanks Clingendael en het Haagse Centrum voor Strategische Studies én de industrie. Dit staat in de SKIA 2016-2020 met het motto 'Voorblijven in een onveiligere wereld'.

Minister Hennis schrijft in haar voorwoord dat Defensie doorlopend moet investeren in kennisopbouw,

technologische ontwikkeling en innovatie. Bovendien onderstreept de verslechterde veiligheidssituatie in de wereld en rondom Europa volgens haar de noodzaak de krijgsmacht te vernieuwen. 'Samen met onze bondgenoten moet de krijgsmacht overwicht houden over (potentiële) tegenstanders, die steeds gemakkelijker toegang krijgen tot nieuwe technologieën. Ook de samenleving stelt hoge eisen aan de krijgsmacht, of het nu gaat om zorgvuldig militair optreden of om goed werkgeverschap', aldus de minister.

Voor een toekomstbestendige krijgsmacht is vernieuwing noodzakelijk. Daarom zijn de aanvullende

investeringen op het terrein van research and development (R&D) deel van het meerjarig perspectief. Streven is dat Nederland op termijn voldoet aan de norm van het Europese Defensie Agentschap (EDA): 2% van het defensiebudget moet aan R&D worden besteed. De SKIA ondersteunt het kabinetsstreven om de Nederlandse R&D-inspanningen weer op het gewenste Europese niveau te brengen. Zowel Defensie als de veiligheidssector dragen hieraan bij.

De SKIA bevat zeven speerpunten, die elk jaar meer zichtbaar moeten worden. Het gaat om: het vergroten en flexibiliseren van de inzetbaarheid van de krijgsmacht,

een bedrijfsvoering gericht op inzicht, wapeninzet op maat, optreden in steden, informatie als doelwit en als wapen, systemen & systeemintegratie en mens-machine-teaming.

(Bron: defensie.nl)

Medaille voor leden Border Security Teams

Ze boden hulp aan de Grieken toen de nood het hoogst was en zagen van dichtbij hoe mensen in overvolle bootjes de gevaarlijke overtocht naar Griekenland maakten. De Border Security Teams (BST) stonden in opvanglocaties klaar om migranten te identificeren, te registreren en te helpen bij terugkeer.

Voor die inzet kregen 123 medewerkers op 11 november in Den Bosch de 'Herinneringsmedaille Humanitaire hulpverlening bij Rampen met de gesp Egeïsche zee 2016' uitgereikt. De gedecoreerden ondersteunden van 1 januari tot 1 juli 2016 vanaf de Griekse eilanden Chios en Lesbos. De meesten waren vanaf het eerste

uur betrokken bij de inrichting van een zogenoemde 'hotspot', een aanmeldcentrum waar migranten onder andere worden gescreend, geïdentificeerd en geregistreerd. Ook voerde het team grensbewaking uit op zee en aan landzijde, bracht migratiestromen in kaart en onderkende signalen van mensensmokkel.

Het werk werd verricht onder de vlag van het EU-agentschap Frontex dat lidstaten ondersteunt bij het bewaken van de buitengrenzen. Het BST werd geleid door de Koninklijke Marechaussee en bestond daarnaast uit een mix van defensiepersoneel (Koninklijke Marine, Koninklijke Landmacht en het Commando Diensten Centra), medewerkers van de nationale politie, de Dienst Terugkeer en Vertrek, de Dienst Justitiële Inrichtingen, de Immigratie- en Naturalisatiedienst en het Centraal Orgaan opvang asielzoekers. Door verschillende krachten te bundelen, kon het BST een bijdrage leveren aan het hele traject dat migranten doorlopen. Momenteel is het BST nog steeds met 37 man actief op Chios. (Bron: defensie.nl)

Over ons en oude sporen

'Laat ons van het heden niets verloren gaan; het is met het verleden dat men de toekomst opbouwt.' Met deze woorden van gendarme Colonel Ambert opent oud-beroepsmarechaussee en webmaster Piet van Duppen zijn website 'Marechausseesparen'. Op deze al tien jaar bestaande website, ongetwijfeld bij velen bekend, brengt Piet ons terug in de geschiedenis van het Wapen der Koninklijke Marechaussee en oud-beroepsmarechaussees. Redenen genoeg voor de redactie om met Piet te spreken over zijn website maar ook om nog eens terug te kijken op zijn werkzaamheden bij de Marechaussee.

Loopbaan bij de Marechaussee

Piet komt uit een gezin van zeven kinderen en genoot een lts-opleiding als fijnbankwerker. De aantrekkingskracht van een wervingsadvertentie doet hem echter besluiten zich aan te melden voor beroepsdienst bij de Marechaussee. Opper Bolter komt lopend vanaf het station Helmond in vol ornaat - het blauwe uniform is dan weer ingevoerd - op huisbezoek, wat een opvallende en indrukwekkende gebeurtenis is! Op dinsdag 11 juni 1963 meldt Piet zich bij het Depot Koninklijke Marechaussee in Apeldoorn. Het is snikheet terwijl het jaar net een behoorlijk strenge winter achter de rug heeft. De opleiding verloopt zonder noemenswaardige problemen.

1964, wacht op het Depot

Kameraadschap, saamhorigheid en er voor gaan met je peloton zijn zaken die hem zijn bijgebleven. Na de opleiding volgt een plaatsing bij de wachtbrigade Den Haag. Piet verricht beveiligingswerkzaamheden in het ministerie van Defensie, bij paleis Huis ten Bosch, het Catshuis en bij posten van het ministerie van Buitenlandse Zaken.

In 1965 wordt hij geplaatst bij de brigade Vlissingen en houdt paspoortcontroles op schepen. Voor dit werk wordt gebruik gemaakt van de patrouilleboot RV 13, een oude sleper. Brigadecommandant is adjudant Piet Bos. Piet - inmiddels geslaagd voor het marechausseediploma B - wordt met zijn lichtingsgenoot marechaussee Jan Rijkeboer door de kantonrechter in Middelburg beëdigd tot algemeen opsporingsambtenaar. Piet - even stil - herinnert zich dat Jan later tijdens een escorte in Duitsland om het leven is gekomen. Via een driehoeksruil met collega's gaat hij in oktober 1966 naar de brigade Eindhoven maar dient eerst nog drie maanden bij de brigade Keizersveer. Daar maakt hij tijdens een avondpatrouille zijn eerste proces-verbaal op, rijden zonder achterlicht. Piet heeft bij deze brigade een leerzame en mooie tijd. Zijn brigadecommandant is adjudant Ernst Lems, een strenge doch rechtvaardige man. Op de heliport waar helikopters van Sabena een tussenstop maken, worden de paspoorten gecontroleerd. Verder bestaat het werk veelal uit militaire politiedienst in een groot

bewakingsgebied. Sommige zaken hebben op Piet, als jong marechaussee, grote indruk gemaakt, zoals de behandeling (uitgebreid onderzoek en het opmaken van het proces-verbaal) van een ernstig verkeersongeval tijdens de paasdagen in 1968, samen met marechaussee tweede klas Paul Marsman. Een 21-jarig meisje kwam bij dit ongeval om het leven.

Grappen horen ook thuis in zijn marechausseetijd. Onderling is dat geen probleem maar met je eigen brigadecommandant? Toch wel gewaagd. Deze woont naast de kazerne en heeft achter zijn woning een grote tuin met een hok vol jonge kippen. Eieren leggen doen ze nog niet. Iedere morgen wordt het hok geïnspecteerd op eieren, zonder resultaat. Met twee eieren uit het kosthuis van tante Mien wagen Piet en collega Van Hees zich 's nachts in het kippenhok. Van tevoren waren de eieren voorzien van stempelaafdrukken 'origineel exemplaar' en 'voor eensluidend afschrift'. De volgende dag wordt vol spanning afgewacht hoe deze grap bij de adjudant valt. Wijzend met zijn vinger naar Piet komt hij de kantine in en roept met lichte stemverheffing 'maar ik eet ze op.' Hij kon de grap zeer waarderen. Later gaan de kippen toch nog eieren leggen. Piet herinnert zich ook nog de aanhouding van een deserteur. Hij en collega Dirk Kamerbeek - beide inwonend - willen tijdens de avonduren nog wat actie. Zij krijgen toestemming om in burger op onderzoek te gaan naar de verblijfplaats

van deze deserteur. Adjudant Lems belooft bij aanhouding een dag prestatieverlof. Het lukt, en de man wordt op Piets Zundapp, gezeten tussen de twee marechaussees, naar de cel overgebracht. Die dag prestatieverlof zat in de knip! Piet wordt diverse malen gedetacheerd in verband met bijstand aan de gemeentepolitie Den Haag en Amsterdam. Hij maakt ook de bekende Telegraafrellen mee. Inmiddels getrouwd heeft Piet toch twijfels om wachtmeeester te worden en bedankt voor de eerste kans. Voor de tweede kans komt hij niet meer in aanmerking en op 9 augustus 1970 verlaat hij met eervol ontslag de Marechaussee.

Burgerbetrekkingen en hobby's

Piet gaat naar de bewaking bij DAF Eindhoven waar meer oud-marechaussees werkzaam zijn. In Helmond is hij tijdens zijn marechausseetijd al lid van een schietvereniging en bij DAF richt hij ook een schietvereniging op - koninklijk erkend - waarvan hij tevens voorzitter wordt. Zij maken gebruik van een ondergrondse schietbaan in Geldrop. Piet organiseert veel landelijke schietwedstrijden o.a. op het onderdeel militair geweer en kan hierbij gebruik maken van de militaire schietbanen te Langenboom bij Grave. Voor de vereniging in Helmond krijgt hij zelfs drie geweren in bruikleen van Defensie. Ook wordt daarbij de nodige munitie verstrekt. In 1973 ver-

1965, schietbaan Waalsdorpervlakte

trekt Piet naar de bedrijfsrecherche van V&D en is mede verantwoordelijk voor de regio Oost-Brabant met als filialen Roermond, Eindhoven, Helmond en Den Bosch. Door zijn hobby stamboomonderzoek treedt in 1982 de automatisering in Piets leven. Het Helmonds gemeentearchief bevindt zich dan nog in de oude marechausseekazerne van die gemeente. Naast deze hobby is Piet ook druk met het bouwen van modelstoommachines en het restaureren en in stand houden van een vijftig jaar oude VW kever. Dan gaat hij in de ICT werken voor Prisma Brabant, een ondersteuningsinstelling van de provincie Noord-Brabant en weet bij vele instanties belangstelling te wekken voor het gebruik van de computer. Hij verzorgt en geeft pc-cursussen in de hele provincie. Voor beginners en ouderen in Helmond verzorgt hij in een wijkcentrum cursussen in het leren omgaan met de computer. Iets wat Piet tot op de dag van vandaag nog met veel plezier doet.

Belangstelling

Piet blijft altijd belangstelling houden voor het wel en wee van de Marechaussee. Al in 1963 is hij geabonneerd op Ons Wapen en leest al jarenlang met veel interesse Marechaussee Contact. Verder is hij 'Vriend van het Marechausseemuseum'. Hij stelt oude wapens via erkende verzamelaars beschikbaar aan brigadecommandant adjudant Haagendoorn voor het inrichten van een tentoonstelling i.v.m. het 100-jarig bestaan van de brigade Budel. Van Cor de Boom (SMC)

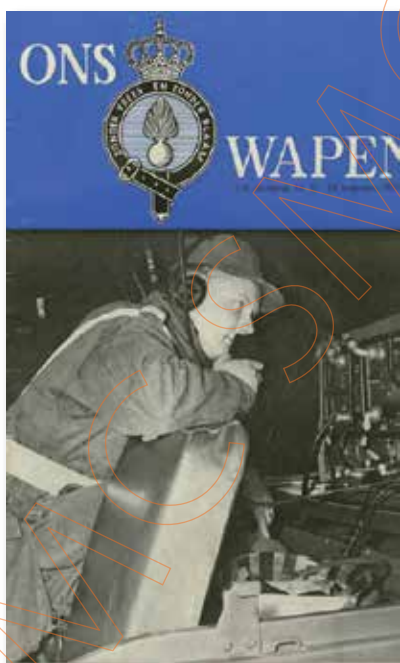

1966, Eindhoven

ontvangt hij de ontbrekende gegevens bij zijn zoektocht naar oud-beroepscollega's van lichting 63-3 voor het organiseren van de 25-jarige reünie in 1988. Ook de organisatie van de 50-jarige reünie in 2013 heeft hij samen met enkele oud-collega's voor zijn rekening genomen.

Website Marechausseesporen

Als internet in de huiskamer de intrede doet, is Piet snel geïnteresseerd in het maken van websites. Vanuit zijn werk is daar ook interesse voor en hij gaat cursussen verzorgen voor instanties die zelf een website willen. Piet loopt al lang met het idee om ooit zelf een website te maken over zijn marechausseetijd. De combinatie van zijn werk op automatiseringsgebied, zijn 'eens blauw altijd blauw' gevoel voor de Marechaussee en het uitgangspunt hoe het was in vroeger tijden doet hem besluiten de website Marechausseesporen te maken. Er bestond nog geen website voor beroepspersoneel waar men beeldmateriaal kon plaatsen om dit met anderen te delen. Wel is er al de website MarechausseeNostalgie voor dienstplichtigen. Als Piet in 2006 een begin maakt, wil hij alle jaargangen van Ons Wapen digitaliseren, een heel karwei. In Marechaussee Contact van juni 2006 komt op zijn verzoek een oproep voor de jaargangen vóór 1963. Zelf is hij in bezit van alle jaargangen vanaf 1963. Ben van Wissen en de oud-commandant van de brigade Roosendaal Jan Cornelis Dijkstra reageren. Dan komt alles in een stroomversnelling en wordt er mooi en

1965, op de cover van Ons Wapen

1967, Kerst brigade Eindhoven

bijzonder beeldmateriaal aangeboden door oud-marechaussees, hun nabestaanden en bezoekers van de site uit alle werelddelen. Hij merkt dat er prachtige foto's en andere marechausseesporen in oude dozen zitten. Grootvader, die ooit bij het korps diende, wordt gevonden en vanuit die oude dozen wordt er nog bijna wekelijks nieuw materiaal aangeleverd. Herinneringen worden weer levend! Ook is het leuk trouwfoto's van oud-marechaussees te ontvangen en bij het onderwerp 'Trouw in 't blauw' op de website te plaatsen. Piet is dank verschuldigd aan iedereen die een bijdrage heeft geleverd, sommigen met een plaatje en anderen met complete albums. Ook wil hij graag Joop Rump noemen die exclusief voor de site de eerste grote aanzet heeft gegeven. Will van den Brekel over wie onlangs in Marechaussee Contact een artikel verscheen, is ook een van

2009, marechausseesporen gevonden

de eerste inzenders van fotomateriaal. Uitgangspunt is dat het aangeboden materiaal in principe wordt geplaatst mits er marechausseesporen op zichtbaar zijn en deze het karakter hebben van terug in de tijd. Voor andere sporen zijn websites beschikbaar van SMC, Marechaussee-Nostalgie en Marechausseenet.

Piet heeft daarvoor en met name ook in de afgelopen tien jaar met oud-collega's en anderen leuke contacten opgebouwd die hij probeert te onderhouden. Hij bezoekt zeer incidenteel mensen thuis zoals laatst nog de dochter van oud-commandant brigade Eindhoven, op-perwachtmeester Staal, die in mei 1940 naar Engeland was ontkomen. Zij had informatie over de brigade Eindhoven waarover Piet ooit nog eens een boek wil schrijven. Met archieven wisselt hij zaken uit die op de website worden geplaatst.

Heemkundigen in den lande vinden telkens nog marechausseesporen en bieden deze gevraagd en ongevraagd aan. De website fungeert soms als vraagbaak en heeft Piet ertoe gezet om veel boeken over de geschiedenis van de Marechaussee te lezen. Gelukkig kan hij ook verwijzen naar het Marechausseemuseum, SMC of andere websites als dat nodig is.

Een hele eer is wanneer hij in 2014 samen met andere webmasters door de toenmalige CKMAR, luitenant-generaal dr. Hans Leijtens, in Den Haag wordt uitgenodigd om als dank de persoonlijke Coin van hem in ontvangst te mogen nemen. 'Verrassend en bijzonder', aldus Piet. De activiteiten voor zijn website vindt hij nog steeds leuk, een reden om gewoon door te gaan. Het is iedere keer weer een verrassing wat voor foto's als bijlage bij een e-mail zitten. Naar de toekomst kijkend is ervoor gezorgd dat de website blijvend te bezoeken is. Tenslotte roept Piet iedereen op vooral geen oude sporen verloren te laten gaan. Ze bezitten vaak een schat aan informatie en zijn daarom waardevol. Kijk eens in het archief of oude dozen en stuur bij aantreffen van sporen deze naar hem op of pleeg eerst even overleg. Piet is te bereiken via postbus@marechausseesporen.nl.

2014, Piet (links) bij CKMAR

Het interview met Piet vond bij hem thuis in Helmond plaats. Het was een bijzonder plezierige ontmoeting en de redactie bedankt hem daar hartelijk voor. Iedereen wordt aanbevolen (weer) een kijkje te nemen op Piets website. Ook zijn oproep wordt van harte ondersteund, maar wij moeten natuurlijk niet het Marechausseemuseum vergeten want ook daar zijn ze afhankelijk van oude sporen.

De reservist in zijn dagelijks werk

Reservist zijn bij de Koninklijke Marechaussee doe je naast je gewone baan. Wat is dat dan voor werk? En hoe zijn de contacten met de Koninklijke Marechaussee tot stand gekomen? Freerk van Rossem spreekt deze keer met reserve luitenant-kolonel mr. Dick van Lingen, Hoofd Veiligheid en Integriteit bij de Dienst Justitiële Inrichtingen in Den Haag.

Schrijver ontmoet Dick tijdens een gezamenlijke rit naar de Wapendag ter gelegenheid van de 202e verjaardag van de KMar. Dit jaar was de Wapendag op 28 oktober en toevallig is dat ook de dag dat Dick zijn 58e verjaardag viert. Vanuit Den Haag is het toch gauw anderhalf uur rijden en dus tijd genoeg om over zijn banden met de KMar te praten.

KMar-beroeps

Zowel Dicks grootvader als vader waren militair en het was daarmee redelijk logisch dat Dick naar de Koninklijke Militaire Academie (KMA) ging. Alhoewel hij nog een lange tijd heeft gedacht om aardrijkskunde te gaan studeren. Na de KMA is hij gestart bij de cavalerie waar hij bij diverse verkenningseenheden was geplaatst. Na enige jaren kwam de mogelijkheid om te opteren voor een functie bij de KMar en zo kwam Dick in contact met de toenmalige majoor Diederik Fabius, districtscommandant te Arnhem. Deze voerde met hem een

intakegesprek en gaf aan CKMAR een positief advies om Dick over te nemen. Er volgden plaatsingen als officier toegevoegd in Utrecht, het Bureau Verkeer en Verbindingen en de Sectie Operaties van Staf KMar. Daar werd hij opgenomen in de begeleidingscommissie voor de invoering van een nieuw Nederlands paspoort. Dit werk was zeer veelomvattend en na verloop van tijd werd hij gevraagd om hier een meer permanente rol in te gaan spelen. Aangezien het detacheren buiten de eigen organisatie toen nog niet echt gewoon was, is Dick overgestapt naar het ministerie van Binnenlandse Zaken.

KMar-reservist

Dat betekende ook een start van zijn carrière als reservist en in die rol is Dick tot de dag van vandaag zeer actief. Zeer actueel is bijvoorbeeld dat hij een rol heeft kunnen spelen in het leveren van bemensing vanuit de Dienst Justitiële Inrichtingen voor de grensbewaking en arrestantenzorg op Schiphol. Maar ook levert hij actief input bij rechtspositionele vraagstukken die spelen bij reservisten. De laatste tijd denkt Dick ook mee bij de visievorming van het nieuwe Total-Force concept van Defensie en de meerwaarde die reservisten kunnen bieden bij het flexibel invullen van specialistische capaciteit. Ook is hij jurylid bij de jaarlijkse verkiezing van Reservistenwerkgever van het jaar. Dick is blij met zijn lange samenwerking met de KMar en het was

voor hem dan ook een eer en genoegen dat hij bij twee commando-overdrachten en de vaandeluitreiking als detachementscommandant van de reservisten aanwezig was op het Binnenhof in Den Haag. Hij vervult zijn rol met verve. En als het aan hem ligt, dan schuift de pensioengerechtigde leeftijd gauw naar 62 jaar zodat hij nog wat jaartjes als reservist door kan gaan!

Foto onder: Dick van Lingen (rechtsvoor) bij de commando-overdracht op 5 november 2015 op het Binnenhof

Wapendag 2016, grenzen verkennen

Op 28 oktober 2016 is in Apeldoorn ter gelegenheid van de 202e verjaardag van de KMar de traditionele Wapendag gehouden. Vanuit de reservisten waren dit jaar aanwezig reserve luitenant-kolonel Dick van Lingen, reserve majoor Wouter van Ginkel en onze verslaggever reserve kapitein Freerk van Rossem.

Wegwerpmicrofoon

De Wapendag startte zoals gebruikelijk met een plechtige bijeenkomst waarbij op het OTCKMar de ons in het afgelopen jaar ontvallen marechaussee-collega's worden herdacht. Thema van de middag was 'Grenzen verkennen' en tijdens deze bijeenkomst in theater Orpheus werd hier op moderne wijze vorm aan gegeven. Zo was er de mogelijkheid om met je eigen mobiele telefoon te stemmen of vragen te stellen aan de sprekers. Ook werd er gebruik gemaakt van een heuse sidekick genaamd Michael die op luchtige wijze af en toe op het programma inbrak. Een mooi fenomeen was ook de 'wegwerpmicrofoon', een in schuimrubber gevatte microfoon die het publiek werd ingegooid voor het stellen van vragen.

Grenzen verkennen

Allereerst ging Commandant KMar, luitenant-generaal Harry van den Brink

Kranslegging

uitgebreid in op de grote operationele inzet ('het verkennen van de grenzen') die de KMar levert. Hierbij is het zoeken naar de juiste balans want er wordt nu zeer veel van ons gevraagd. Onderwijl ligt de vorming van het Landelijk Tactisch Commando (LTC) goed op schema en in het luchthavendomein wordt alles in het werk gesteld om de sterk stijgende passagiersaantallen goed te kunnen verwerken. Vervolgens ging de recent aangetreden gemandateerd korpsbeheerder KMar, secretaris-generaal drs. Wim Geerts in op het overschrijden van de veiligheidsgrenzen in de wereld. Vanuit zijn eerdere ambassadeursrollen kan hij hier goed over meepraten. En hij is blij met

Reservisten (vlnr) Van Ginkel, Van Lingen en Van Rossem

de 'grenzeloos goede' rol die de KMar speelt in het veiligheidsdomein.

Afsluiting

Tot slot was het woord aan de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, dr. Klaas Dijkhoff. Als zoon van een Nederlandse militair heeft hij vele jaren in Duitsland gewoond (in 1981 in Soltau geboren) en weet dus hoe het leven van een militair eruit ziet. Voor hem geldt dat de KMar een onmisbare schakel is in het ondersteunen van het veiligheidsdomein van Justitie en Veiligheid en dan met name de migrantenstroom. Gezamenlijk is daar een hoop werk te doen en de constructieve samenwerking zorgt ervoor dat we deze uitdaging gezamenlijk prima aan kunnen!

INLEAD 2016

Half september hebben de reserve wachtmeester KMar Janneke Schatorie-Gerritsen en Gerrit Willigenburg het seminar INLEAD (International Noncommissioned Officer Leadership Development) bijgewoond.

Samen met reservisten van de Koninklijke Marine en Koninklijke Luchtmacht werd afgereisd naar de McGhee-Tyson Air National Guard Base in Knoxville, Tennessee. Een prachtige week met activiteiten die een prima mix waren van: het leren kennen en herkennen van allerlei actoren van leiderschap, leren kennen van (reserve) NAVO-partners en aandacht en begrip kweken van

elkaars culturele achtergronden. Aan dit seminar namen 39 onderofficieren deel afgevaardigd door de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Canada, Duitsland, Zwitserland en Nederland.

Kerst in Nederlands-Indië

SMC kent enkele negentigers in de gelederen. Daar is SMC ook trots op. Zeker als ze nog zo vitaal zijn, hoewel een rollator soms steun moet bieden. Een van hen is de 94-jarige Jan Leiwakabessy. Zijn naam zegt het al: geboren op de Molukken in het toenmalige Nederlands-Indië. Hij vertelt over zijn kerstbeleving van vroeger.

Nusalaut

Jan Leiwakabessy is geboren in oktober 1922 op het eiland Nusalaut op de Molukken. Deze dorpsjongen groeide daar op met zijn stiefzusje en zijn twee broers. Zijn vader trouwde voor de tweede keer nadat hij weduwnaar was geworden. In de Tweede Wereldoorlog is een van Jans broers tot de dood toe mishandeld door de Japanners. Zijn echtgenote is geboren op Sumatra, maar die leerde hij pas in Nederland kennen. Ongeveer 12500 Molukkers zijn bij de Indonesische onafhankelijkheid en het uitroepen van de eigen 'Republik Maluku Selatan' (RMS) naar Nederland geëvacueerd, toen zij in een benarde situatie terechtkwamen.

Korps MP

Leiwakabessy trad in dienst bij het Koninklijk Nederlandsch-Indisch Leger (KNIL). Hij was eerst afgewezen: 'Ga jij maar weer naar huis. Je moet eerst nog groeien.' In deze KNIL-tijd meldde hij zich op 26-jarige leeftijd aan bij het Korps Militaire Politie (KMP) dat

MP'ers (vlnr) Benny Tahalele, Jan Leiwakabessy en Matthijs Nindatu

drastisch moest worden uitgebreid. Hij moest een paar maanden jikken over zijn geboortedatum anders werd hij niet aangenomen. Hij volgde een spoedcursus voor de praktische MP-dienst bij de School-Compagnie MP in Tjimahi op het eiland Java. Dat was in 1948 en daarna werd hij geplaatst bij 2 MP III in Medan op het eiland Sumatra. Hij deed dienst bij het detachement (twaalf man sterk) MP/KMar Taroetoeng: verzamelen van inlichtingen, contact onderhouden met civiele politie en kamponghoofden, bewaking van geldtransporten, begeleidingen enz. en de reguliere politiediensten.

Agam Pattikawa

Tijdens zijn Medam-periode

ontfermde de groep zich over Agam Pattikawa, de jongen op de foto. Het was Agam gelukt uit het woud van Pedelamen (Atjeh) te vluchten. Moeilijk, omdat Atjeh hermetisch door de Indonesiërs was afgesloten. Zijn vader was met enkele andere Ambonezen twee dagen na de oorlog onthoofd. De groep trok zich zijn lot aan. Leiwakabessy kwam in april 1951 naar Nederland met het troepentransportschip Roma. Hij en zijn echtgenote wonen nog steeds op het woonoord Lunetten in Vught, waar vele Molukkers zich toen huisvestten. Leiwakabessy - altijd aanwezig bij contactdagen, reünies en veteranendagen - is nu wat gebrekkelijk ter been. Het echtpaar kreeg twee zonen en twee dochters.

Kerstbeleving

We lopen tegen kersttijd aan en de redactie vraagt naar hun kerstbeleving in Nederlands-Indië. 'In ons zit geen gram Nederlands bloed en we zijn protestant. Ook daar zijn er kerstbomen en die worden feestelijk versierd, ook thuis met ballen. Kerstavond is ook daar op 24 december en dan gingen we om 20.30 uur naar de kerk. Eerste Kerstdag begon met een kerkdienst en tegen de avond hadden we de kerstviering in de kerk met de kinderen erbij. Daarna aten en dronken we iets, wij chocolademelk en de kinderen limonade. Kerst werd afgesloten met een kerkdienst op Tweede Kerstdag. Het kerstdiner bereidden we twee dagen voor, met enkele soorten rijst en verschillende vleesgerechten. Op de dag zelf hoefden we het alleen maar op te warmen.

Veel verschillen met Nederland zijn er dus niet. Wij wensen alle SMC-begunstigers prettige kerstdagen toe.'

Een lieve jongen

Deel 31 uit de serie 'De onbekende helden van 1940-1945'

Door Henk G. Westland, luitenant-kolonel b.d.

De ontslagen marechaussee De Ruiter is geen doldrieste jongeman, nee juist heel bedeesd en zwijgzaam. Maar wanneer ze hem proberen te arresteren, laat hij een onuitwisbare indruk achter.

Dirk de Ruiter (19), na de Nederlandse capitulatie als dienstplichtig soldaat gedemobiliseerd, kan per 14 oktober 1940 aan het werk als marechaussee te voet. Het kan bijna niet anders dat zijn broer Cor, in 1935 marechaussee geworden, hierbij een rol heeft gespeeld. Ook voor Dirk is dit nu een kans om te ontsnappen aan het boerenbestaan. Door de enorme aanwas van marechausseepersoneel in die tijd, is het niet meer mogelijk om iedereen op te leiden bij het Depot Marechaussee in Apeldoorn. Dirk en vele anderen gaan meteen de praktijk in en dat betekent in ieder geval 's avonds achter de wetboeken. Marechaussee De Ruiter wordt geplaatst bij de VIIIe Divisie en ingedeeld bij brigades in het Groninger grensgebied: Sellinger en later Nieuweschans. De Brigade Sellinger, met een sterkte van tien man, is pas in september 1940 uitgezet en tijdelijk gehuisvest in hotel Homan.

Nieuwe Prov. Groninger Courant, 23 augustus 1940

Marechaussees uit de drie noordelijke provincies hebben beurtelings dienst bij het 'Centraal Vluchtelingenkamp Westerbork', een barakkenkamp waarin vanaf oktober 1939 Duitse joden zijn gehuisvest. Het is een open kamp zonder omheining, maar wel met beperkingen in bewegingsvrijheid. Onder de Duitse bezetting blijft het kamp eerst nog onder Nederlands bestuur, wel worden de regels steeds meer aangehaald. Ook is

er te weinig en te eenzijdige voeding. Bewoners die buiten het kamp op het land werken, proberen iets extra's te regelen. Bij ontdekking wordt dat door de kampleiding streng bestraft. Sinds de bezetting is het politietoezicht opgedragen aan de Rijksveldwacht. Dit korps wordt in maart 1941 opgeheven en gaat op in de Marechaussee. Sindsdien is in het kamp een 'Detachement Marechaussee' gevestigd, vijftien man sterk voor het toezicht op 1200 (oktober 1941) Duitse kampbewoners.

Marechaussees worden daar gedetacheerd voor één maand, vanaf januari 1942 steeds voor twee maanden. De Ruiter heeft daar tweemaal een periode dienst en probeert te helpen met noodzakelijke levensmiddelen. Hij krijgt/koopt eten van boeren en winkeliers in de omgeving en geeft/verkoopt dit heimelijk door aan bewoners. Dit wordt later op de een of andere manier bekend en per 17 november 1942 krijgt hij wegens *judenbegünstigung* disciplinair ontslag. De beschuldiging luidt: 'Zich in het tijdvak van 1 december 1941 tot 2 januari 1942 en het tijdvak van 16 februari 1942 tot 16 april 1942 schuldig gemaakt aan het in ontvangst nemen van gelden van geïnterneerde Joden, voor wie hij kruidenierswaren, eieren e.d. ophaalde bij winkeliers en boeren.' Ook staat in het rapport 'dat hij daarvoor ongeveer f 100,- vergoeding van die Joden heeft ontvangen.' Dirk keert terug naar zijn ouders aan de Dwarsweg op het Nijenslekerveld. Het kamp is inmiddels op 1 juli 1942 overgenomen door de SS als het *Polizeiliches Durchgangslager Westerbork*, ook wel *Judendurchgangslager Westerbork*...

Door bemiddeling van burgemeester Gerrits van de gemeente Onstwedde

Dirk de Ruiter wordt op 24 oktober 1920 geboren in de Drentse gemeente Vledder, in het agrarische gebied Nijenslekerveld. Hij groeit op in een gereformeerd boerengezin aan de Dwarsweg. Vader en moeder krijgen acht kinderen waarvan er twee al jong overlijden. Dirk volgt na de lagere school nog twee jaar herhalingsonderwijs, haalt het diploma lagere landbouwschool en werkt als boerenknecht. Zijn zeven jaar oudere broer Cor, voorwerker bij de Nederlandse Heidemaatschappij, neemt in 1935 dienst bij de Koninklijke Marechaussee.

Dirk wordt in februari 1940 als dienstplichtige opgeroepen bij het 19e Regiment Infanterie, dat sinds 29 augustus 1939 was gemobiliseerd. De rekruten komen nu echter niet op bij hun regimenten - deze bevinden zich immers in de oorlogsstellingen, het 19e in de Grebbestelling - maar bij depots die sinds de mobilisatie veelal in het westen van Nederland zijn opgericht, vaak in gevorderde gebouwen, scholen e.d. Dirk komt op bij het 19e Depotbataljon in Hoorn, waar de rekruten zijn gelegerd in de voormalige Rijkswerkinrichting op het Oostereiland.

Bij de Duitse inval op 10 mei 1940 worden de wegen rondom Hoorn afgesloten met versperringen en verdedigingsposities ingericht. Op de tweede oorlogsdag krijgt het depotbataljon - geheel onvoorbereid - de zorg voor zo'n duizend opgepakte NSB'ers, die in de voormalige gevangenis worden ondergebracht. Op 14 mei ontvangen de depottroepen de opdracht om de lijn IJmuiden - IJsselmeerkust (het noordfront van de Vesting Holland) te betrekken, maar 's avonds maakt de radio bekend dat Nederland heeft gecapituleerd. Het leger wordt gedemobiliseerd, soldaat De Ruiter gaat op 15 juli met groot verlof en keert naar huis terug.

krijgt hij in februari 1943 werk als distributiebambenaar in Stadskanaal. Al snel ziet hij mogelijkheden om iets voor zijn medemensen te betekenen. Hij begint op eigen houtje in het nabije gehucht Horsten hulp te bieden aan onderduikers met bonkaarten, valse persoonsbewijzen en illegale krantjes. Hij wil graag meer, maar deze stille, van buiten komende jongeman krijgt niet snel het vertrouwen in Stadskanaal. Pas in het najaar van 1943 vindt hij aansluiting bij de illegaliteit (Schalken van de Ordedienst in Stadskanaal en de groep Horlings) en wordt hoofdkoerier voor de omliggende plaatsen. Volgens zijn valse persoonsbewijs is hij Hendrik de Boer, onderwijzer te Musselkanaal.

Wanneer in april 1944 distributiescheiden naar Hattem moeten worden verzonden en deze zonder politiegeleide naar het spoorstation van Stadskanaal zullen worden gebracht, laat Dirk weten dat dit transport moet worden overvallen. Helaas kan dat niet meteen en hij weet de verzending nog met twee dagen te rekken. Op de 16e wordt vlakbij het station met succes de postwagen overvallen en uit niets blijkt Dirks betrokkenheid. Daarnaast weet hij nog een kopie van de sleutel van de distributiekuis te laten maken. In diezelfde maand krijgt hij een oproep voor de *arbeitseinsatz* in Duitsland. Hij duikt onder en is in Musselkanaal welkom bij Luuk Rienze, een van de overvallers van de postwagen in Stadskanaal. Dirk werkt nu fulltime illegaal en is koerier van Schalken, die dan in de stad Groningen opereert als LO-rayonleider.

Op 16 juni 1944 wordt in Drenthe de organisatie van de illegale krant *Je Maintiendrai* opgerold. Uit de verhoren wordt duidelijk dat pakketten met kranten ook naar Rienze in Musselkanaal gaan. In de nacht van 16 juni wordt het huis van Rienze omsingeld door een groep landwachters onder leiding van Buursma, heerbanleider van de WA, tevens districtscommandant van de Landwacht. Bij deze inval is ook aanwezig de burgemeester van Onstwedde, inmiddels de NSB'er Fransema. Op de vraag wie er in het huis aanwezig zijn, antwoordt Rienze dat er boven nog een logé slaapt. Dirk was die middag juist

uit Groningen teruggekomen. Buursma treft hem in diepe slaap aan. Beneden gekomen laat Dirk zijn persoonsbewijs zien, hij is Hendrik de Boer. Burgemeester Fransema zou toen iets gezegd hebben in de trant van: 'Jij bent De Ruiter van het distributiekantoor.' Wanneer Buursma hem begint te fouilleren, trekt Dirk een klein wapen, schiet enkele malen en de WA-leider ligt dood op de grond. In de ontstane chaos weet hij uit het huis te ontkomen en vlucht naar het voor hem vertrouwde Horsten, naar de boerderij van Schuur.

Kort na dit voorval schrijft Dirk een brief aan zijn broer Cor in Aardenburg: 'Wat er met mij is voorgevallen, zal jullie wel bekend zijn. Mijn signalement is tenminste door middel van het Algemeen Politieblad en de radio door het gehele land bekend gemaakt. Er zat voor mij niet anders op om er een paar neer te schieten, en door een raam te springen. Een is er dood, een banleider van de W.A. een vroegere luitenant van het 9e Regiment Infanterie, thans landverrader en opspoorder van onderduikers enz. De ander een W.A. man ligt in het ziekenhuis. De heeren wisten te veel, doordat zij te veel bewijsmateriaal in handen hadden en ik te veel in mijn zakken. Ze vonden een compleet marechaussee-uniform van mij. Toen eerstgenoemde mij begon te fouilleren haalde hij uit mijn binnenzak mijn echte persoonsbewijs, blanco persoonsbewijzen en levensmiddelenkaarten. In mijn andere zak had ik nog een partijtje waardemateriaal, adressen van onderduikers.

Verder had ik in mijn zak een wapen en munitie. De laatste voorwerpen, adressen onderduikers en wapen hebben ze niet gekregen, want als ik mij zonder meer had overgegeven en verder zoeken, dan was dat enkel al voldoende om tegen de muur te worden geplaatst.'

'Zij waren met zeven man in de kamer, maar de burgemeester een echte N.S.B'er, kroop het eerste in de hoek.

Een van de W.A. heeft echter eerst op mij geschoten [...]. Hij raakte mij echter niet en nu ligt hij door zijn brutaliteit in het ziekenhuis. De commandant Buursma had mij echter te pakken, maar moest dit met de dood bekoopen. Het was een flinke schietpartij, precies wild west. Buiten stonden er ook nog een paar die begonnen te schieten, maar toen zij van binnen ook begonnen, wisten zij het verschil tussen vriend en vijand niet meer en dus gaven zij het maar op. De eerste vier dagen heb ik in een korenveld doorgebracht en 's nachts in een varkenshok onder den grond waar frauduleuze varkens in gezeten hadden onder een berg stroo. Van eten en drinken heb ik het echter best gehad. Ik heb door middel van een ander iets van thuis gehoord. Daar moeten de schurken alles stuk geslagen hebben en alles meegenomen, zelfs de particuliere dingen van de meisjes nog. [...] Zij hebben met 1800 landwachters naar mij gezocht en noemen mij nu de massamoordenaar, en nu krijg ik van alle overvallen de schuld. Nu weten jullie het een en ander. Aan de eene kant is het jammer dat het gebeurd is, maar ik heb mijn leven ook nog lief, en om voor gewoon onderduikertje te spelen is niets voor mij.'

De dood van heerbanleider Buursma wordt uiteraard hoog opgenomen. In de nacht van 17 op 18 juni valt een groep landwachters onder leiding van de politiechef uit Meppel, kapitein Van Wijnen (NSB, Germaansche SS) met veel

Assen 21 juni 1944, begrafenis heerbanleider Buursma uit: *De Zwarte Soldaat* van 29 juni 1944

geweld het ouderlijk huis van Dirk op het Nijenslekerveld binnen. Alles wordt kort en klein geslagen en er wordt geschoten. Moeder De Ruiter (57) en haar drie dochters worden aangehouden en naar Meppel gebracht voor ondervraging. De invalide vader De Ruiter (65) wordt onverzorgd achtergelaten. Na elf dagen mag moeder De Ruiter naar huis, maar worden haar dochters in kamp Vught in gijzeling genomen. Ondertussen houdt de Landwacht uit Drenthe en Groningen een grote drijfjacht. Dirk wordt niet gevonden, al zijn ze dichtbij geweest. Heerbanleider Tonnis Buursma wordt op 21 juni met veel NSB-vlagvertoon en in aanwezigheid van de topmannen van NSB, Landwacht, WA en Germaansche SS te Assen begraven. Van Duitse zijde zijn daar aanwezig *SS-obergruppenführer* Rauter en de commandant van de *Ordnungspolizei*. Rauter verleent Buursma postuum het *Kriegsverdienstkreuz* voor zijn 'plichtsgetrouwe werk in dienst van de Germaanse gemeenschap.'

Dirk heeft na vier dagen onderdak gekregen bij de familie De Boer in Musselkanaal, maar door puur toeval gaat het weer mis. Door verraad komt de Landwacht uit Onstwedde te weten dat bij de familie De Boer een verboden radio in huis is. Op 12 juli, een half uur voor middernacht staat een landwachtpatrouille onder leiding van groepscommandant Kort voor de woning. Om huiszoeking te voorkomen haalt

Gezienus de Boer meteen de radio te voorschijn. Dit haalt helaas niets uit en de landwachters willen een gesloten muurkast openbreken. Plotseling springt Dirk uit deze kast, vuurt een aantal schoten af en een landwachter zakt in elkaar. Paniek alom, bange landwachters schreeuwen en zoeken naar dekking. Dirk gooit een stoel door een ruit, springt er door, maar struikelt nog over een hoop oud ijzer. Landwachter Mulder vuurt zijn jachtgeweer af en een schot hagel treft Dirk in de rug.

Zwaargewond, maar toch lukt het hem in

Horsten te komen weer naar de boerderij van Schuur, die net thuis is. Dirk wil hier niet blijven, hij moet verder weg. Op de fiets - het enige beschikbare vervoermiddel - rijdt Schuur met de hevig bloedende Dirk richting het dorpje Mussel, naar de boerderij van de familie Hummel. Nog voordat ze hem naar binnen kunnen brengen, overlijdt Dirk. Om niet zelf in problemen te komen, brengen ze zijn lichaam naar een kapschuur in de buurt en leggen hem daar in het stro. Later op die dag wordt er aangifte gedaan van het vinden van een onbekende dode man. De landwachters vierten feest, ze hebben de 'terrorist' De Ruiter te pakken. Wel moeten ze enkele dagen later in Musselkanaal nog hun 'door moordenaarshand gevallen' kameraad Hendrik Hekman begraven.

Het lichaam van Dirk wordt overgebracht naar de *Sicherheitspolizei* in Groningen en tien dagen later naar crematorium Westerveld in Driehuis. De familie De Ruiter wordt hierover niet geïnformeerd. Na de bevrijding is zijn urn daar gevonden. Op 3 september 1945

wordt in Nijensleek een rouwdienst gehouden en spreken autoriteiten lovend over Dirks daden. Marechaussees van de afdelingen Dwingeloo en Beilen zijn de slippendragers en een vuurpeloton van de Gezagstroepen brengt een laatste groet. De urn wordt geplaatst in een eenvoudig monument bij de gereformeerde kerk. Door een wegverlegging in 1986 moet het monu-

ment wijken en wordt de urn begraven op de Algemene Begraafplaats te Vledder. Zijn naam staat op het oorlogsmonument in Vledder, Musselkanaal kent een Dirk de Ruiterstraat en Nijensleek heeft een Dirk de Ruiterpad.

Dirk in zijn brief aan broer Cor: 'Wat ik gedaan heb de laatste tijden was enkel om anderen te helpen en voor de goede zaak.' Later in Horsten sprak de oude mevrouw Fischer moederlijk over hem in haar Groningse dialect: '... 'n laive jonge. Doar zat gain kwoad bie. Had veur elkenain alles over.'

Dirk de Ruiter krijgt in eind 1942 voor *judenbegünstigung* 'slechts' disciplinair ontslag. Later betekent een dergelijk vergrijp naast ontslag ook deportatie naar een concentratiekamp.

Bij de huiszoeking in Musselkanaal op 16 juni wordt Luuk Rienema gearresteerd en overgebracht naar *Sicherheitspolizei* in Groningen. Via kamp Amersfoort en kamp Neuengamme komt hij in *arbeitslager* Meppen-Versen (vlakbij de Nederlandse grens) terecht, waaruit hij weet te ontsnappen. Na de bevrijding kampt hij jarenlang met zware psychische problemen. De drie zusters van Dirk (Gesina, Roelofje en Grietje) moeten in kamp Vught werken in het *Philipskommando*. Wanneer Dirk is gevonden, worden ze niet vrijgelaten, want Dirks jongere broer Klaas was ook ondergedoken. Na de ontruiming van kamp Vught op 5 en 6 september 1944 mogen de gijzelaars naar huis. Onderduikgever Gezienus de Boer wordt bij de huiszoeking op 18 juni gearresteerd en mag na tien weken naar huis.

De bij de huiszoeking aanwezige NSB-burgemeester Fransema wordt door het Bijzonder Gerechtshof Leeuwarden in 1948 in meerdere aanklachten veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf. Voor datzelfde gerechtshof hoort de groepscommandant van de Landwacht in Onstwedde, tuinman Kort, in meerdere aanklachten een eis van tien jaar gevangenisstraf tegen zich eisen. Zijn ondergeschikte Mulder, postkantoorhouder in Mussel, verdedigde zich voor het doodschieten van De Ruiter, door te verklaren dat hij wel de trekker had overgehaald, maar niet had gemikt. De advocaat-fiscaal eist veertien jaar gevangenisstraf tegen Mulder. Kapitein Van Wijnen, die de leiding had bij de huiszoeking bij Dirks ouders, krijgt voor zijn misdaden door de Bijzondere Strafkamer van de Arrondissementsrechtbank te Assen in 1950 een levenslange gevangenisstraf opgelegd. De duur van deze straf is in 1959 gewijzigd in 22 jaar.

De foto en het bericht uit de kranten zijn afkomstig van www.delpher.nl; de foto van de grafsteen van www.oorlogsgravenstichting.nl.

De auteur verricht historisch onderzoek naar de gevallen die in de oorlog 1940-1945 behoorden tot de (Koninklijke) Marechaussee. Wilt u reageren? Uw reactie is welkom op het redactieadres of rechtstreeks per e-mail aan de auteur op marechaussee4045@gmail.com.

De bewakers van Westerbork

Op vrijdag 21 oktober van dit jaar vond in het Herinneringscentrum Kamp Westerbork de presentatie plaats van het boek 'De bewakers van Westerbork' van historicus Frank van Riet die onderzoek deed naar de organisatie en de bewaking van kamp Westerbork. Tegelijk met de boekpresentatie werd ook de tentoonstelling 'De bewakers van Westerbork' geopend. Een van de persberichten die verschenen bij deze boekpresentatie, had als ondertekening: 'Een vergeten hoofdstuk uit de geschiedenis van Nederland in oorlogstijd'. Over dit beruchte kamp zijn in de loop der jaren al talrijke boeken verschenen en exposities gemaakt maar de bewakers van het kamp bleven tot nu toe onderbelicht.

Marechaussee en Westerbork

De woorden marechaussee en Westerbork vormen een ongemakkelijke - om niet te zeggen - 'brisante' combinatie. Was de Marechaussee niet jarenlang samen met de Duitse SS, verantwoordelijk voor de bewaking en de begeleiding van de Joden naar de wekelijkse trein richting vernietigingskampen? Zo is jarenlang geredeneerd en daarmee kreeg de hele Marechaussee het predicaat 'fout' opgeplakt. Door deze zwarte pagina uit de geschiedenis van het Wapen mocht de Marechaussee tot voor kort ook niet aanwezig zijn bij de jaarlijkse nationale dodenherdenkingen op de Dam. Op 28 april 2010 bracht toenmalig Commandant der Koninklijke Marechaussee, luitenant-generaal mr. Dick van Putten, voor het eerst in de geschiedenis, een officieel bezoek aan het voormalige kamp Westerbork vanwege de herdenking van tien gevallen verzetshelden. Een van de gefusilleerde verzetsstrijders was de jonge marechaussee, later terreinbewaker Geert Por. Hij was lid van een knokploeg, werd gearresteerd en op 20 september 1943 doodgeschoten op het Witterveld bij Assen, en gecremeerd in het crematorium van kamp Westerbork.

Deze tien vermoorde verzetsstrijders zijn natuurlijk op geen enkele wijze te vergelijken met de ongeveer 107.000 Joden die vanuit Westerbork op transport werden gezet en waarvan er maar 5.000 na de oorlog terugkeerden. Vandaar dat bij de herdenking op die 28e april ook een oud-kampbewoonster en een lid van het Nationaal Comité 4 en 5 mei aanwezig waren.

In zijn indrukwekkende toespraak erkende generaal Van Putten dat de marechaussees die destijds dienst moesten doen in Westerbork, volstrekt verkeerde taken uitvoerden, onder een fout regime, op een verkeerde plaats en in een verkeerde tijd. Na deze overdenking van Commandant Marechaussee was een 85-jarige overlevende van Westerbork bereid als gebaar van verzoening, samen met CKMAR een krans te leggen. Ook opperrabbin Binyuom Jacobs wilde na afloop met CKMAR op de foto om hem de hand te schudden zodat ook zijn achterban kon zien dat hun leider de uitgestoken hand wilde accepteren. Van deze herdenking is in Marechaussee Contact van juni 2010 een artikel opgenomen.

Niet alleen de Marechaussee heeft jarenlang moeten leven met het etiket 'zwarte bladzijde'. In Marechaussee Contact van februari 2015 werden in een boekbespreking twee titels genoemd van boeken over de rol van de Nederlandse politie in oorlogstijd. De ene titel luidde: 'Jodenjacht. De onthutsende rol die de Nederlandse politie speelde in de Tweede Wereldoorlog' (2011) en de andere veelzeggende boektitel: 'De jacht op het verzet. Het meedogenloze optreden van Sicherheitsdienst en Nederlandse politie tijdens de Tweede Wereldoorlog' (2013).

Toen bekend werd dat historicus Frank van Riet onderzoek deed naar de organisatie en de bewaking van kamp Westerbork in de Tweede Wereldoorlog

en hierover ook wilde publiceren, hield menig een dan ook zijn hart vast. Hoe zou over de rol van de Marechaussee worden geoordeeld? De eerste persberichten na het verschijnen van het boek maakten duidelijk dat de Marechaussee daar niet zo bang voor hoefde te zijn. De Mepeler Courant schreef boven haar verslag: 'Marechaussee stond voor dilemma: bewaken of transport.' De krant maakte verder melding van 'actieve hulp' van marechaussees aan Joodse kampbewoners. De journalist noemde het boek zelfs een vorm van rehabilitatie voor de Marechaussee.

Boekpresentatie

Op 21 oktober overhandigde de heer Van Riet de eerste exemplaren van zijn boek aan twee Westerbork-overlevenden en aan de huidige Commandant der Koninklijke Marechaussee, luitenant-generaal mr. Harry van den Brink. In zijn

toespraak gaf generaal Van den Brink aan dat een bijeenkomst over de bewakers van Westerbork een bijeenkomst is over een inktzwarte bladzijde uit de geschiedenis. Het kamp was een onderdeel van een harteloze vernietigingsmachine en in de machine deden vele radertjes hun werk. De Marechaussee (die door de bezetter het predicaat 'Koninklijk' was ontnomen) was een van die radertjes, aldus de generaal.

Het oude denken in goed of fout dat zolang de discussie in Nederland over de Tweede Wereldoorlog heeft beheerst, is duidelijk aan herziening toe. Generaal Van den Brink gaf aan dat hij door de Duitse bezetting te maken heeft gekregen met een ingewikkelde nalatenschap bestaande uit verschillende soorten marechaussees. Er waren de echte foute marechaussees die met ijver Joden hebben vervolgd, de goede marechaussees die actief waren in het verzet, omkwamen tijdens het Englandspeel of vochten aan de zijde van de geallieerden, en ook diegenen die ergens in het grijze gebied tussen goed en fout inzaten. Zij dus die, in een tijd vol met duivelse dilemma's, probeerden er het beste van te maken. Het belang van dit boek, aldus de generaal, is dat het eenieder de kans biedt om meer te weten over deze zwarte bladzijden in de geschiedenis, om ervan te leren en te zorgen dat dit nooit meer kan gebeuren. Maar het allerbelangrijkste is de vraag aan de lezer: 'Wat zou JIJ doen?'

Westerbork kort samengevat

Eerst in het kort hoe het kamp werkte. Op 9 oktober 1939 kwamen de eerste Duits-Joodse vluchtelingen aan in het 'Centraal vluchtelingenkamp Westerbork'. Dit kamp was door de Nederlandse regering (op Joodse kosten!) opgericht om de grote instroom van Joodse vluchtelingen uit Duitsland en Oostenrijk in Nederland op te vangen. Na overname van het kamp door de bezetter veranderde het op 1 juli 1942 in *Polizeiliches Durchgangslager Westerbork* dat onderdeel werd van de 'Endlösung der Judenfrage' door nazi-Duitsland in Europa.

Joden in Nederland werden opgeroepen om zich te melden voor 'deelname aan werkverruiming in Duitsland.' Vanaf het

Auteur Frank van Riet overhandigt een exemplaar van zijn boek aan generaal Van den Brink

aantreden op 12 oktober 1942 van de Duitse commandant, *SS-obersturmführer* Albert Konrad Gemmeker werd Westerbork een goed geoliede, efficiënte deportatiemachine, grotendeels gebaseerd op Joods zelfbestuur met maar een handjevol tweederangs SS'ers als bewakers. In totaal zijn er tot 1 juni 1944, 93 treinen uit het kamp vertrokken naar Auschwitz, Sobibor, Theresienstadt en Bergen-Belsen. Van de 107.000 Joden, Sinti en Roma zijn er maar 5.000 teruggekeerd.

Als lezer van deze nieuwe publicatie word je weer herinnerd aan de sluwe en geraffineerde wijze waarop de Duitse bezetter de wekelijkse transporten naar de vernietigingskampen in het oosten op gang hielden. Orde, tucht, rust en hygiëne waren erg belangrijk in het kamp, want opstandjes, vechtpartijen, paniek en uitbraak van ziektes onder de bewoners zouden die perfecte deportatiemachine alleen maar kunnen verstoren. De discipline werd strak gehandhaafd met als uiterste straf: mee met het volgende transport. Een grote rol was weggelegd voor de eigen Joodse Ordedienst (OD) die als kamppolitie het kampleven controleerde en beheerste. Door hun harde optreden werden zij door de andere Joden wel de 'Joodse SS' genoemd maar ook bij hen hing de voortdurende dreiging van transport naar het oosten boven het hoofd bij de minste nalatigheid. De meeste leden van de OD zijn ook daadwerkelijk op transport gezet. De bescherming die

zij bij de OD dachten te vinden, bleek uiteindelijk toch waardeloos te zijn. Gemmeker werd daarnaast gesteund door diverse organisaties zoals de *Ordnungspolizei (Grüne Polizei)*, het Politiebataljon Amsterdam, de *Zoll-grenzschutz* en - inderdaad - de Marechaussee.

Het boek brengt alle categorieën bewakers in beeld maar deze bespreking richt zich op de Marechaussee in de tijd dat zij een rol speelde in Westerbork: vanaf de start van het politieel toezicht door de Brigade Westerbork in oktober 1939 tot de vervanging van het marechausseedetachement door het Politiebataljon Amsterdam op 1 juni 1944.

Wat waren de taken van de marechaussees in Westerbork?

In de bijna vijf jaar dat de Marechaussee werkzaam is geweest in en rond kamp Westerbork, veranderden de organisatie en de werkzaamheden voortdurend. Al vanaf oktober 1939 was de plaatselijke marechausseebrigade Westerbork belast met het reguliere, politieel toezicht waarbij iedere nacht een tweemanspatrouille naar het kamp kwam. De brigade werd hiervoor uitgebreid van vijf naar negen man. Binnen het kamp zijn dan enkele burgerportiers werkzaam en een gepensioneerde veldwachter, en het geheel staat onder leiding van een burgerdirecteur.

Na de Duitse inval in Nederland verandert er eerst niet zo veel, al wordt in juni 1940 een detachement Rijksveldwacht binnen het kamp geplaatst en gaat het beheer in juli van dat jaar over naar Justitie. Wanneer op 1 maart 1941 de Rijksveldwacht wordt opgeheven en grotendeels overgaat naar de Marechaussee, gaan ook die taken in Westerbork over naar een bewakingsdetachement Marechaussee met een sterkte van vijftien man. Vanaf deze datum is er ook een marechausseebarak in het kamp. Het personeel is afkomstig uit de hele VIII-divisie en wordt telkens voor één maand (later: twee maanden) in Westerbork gedetacheerd. Alleen de detachementscommandanten blijven voor een langere periode. Door dit systeem wisten de marechaussees nauwelijks wat van hen verwacht werd.

In deze beginperiode is de Marechaussee belast met een diversiteit aan taken zoals het toezicht op de strafbarak, de toegangscontrole en aanvullende patrouillegang in en om het kamp, het begeleiden van kampbewoners bij bezoek aan bijvoorbeeld het ziekenhuis in Groningen, het begeleiden van transport van voedsel, post en vrachtgoed en het bewaken van Joden werkzaam buiten het kamp; een kamp dat in deze begintijd nog niet is omheind. Het gaat er allemaal nog gemoedelijk aan toe al worden de regels steeds strakker. In het voorjaar van 1942 wordt het kamp uitgebreid met nieuwe grote barakken en krijgt het een eigen Joodse kamppolitie, de Ordedienst (OD), die gaat toezien op orde, rust en tucht.

Op 1 juli wordt Westerbork overgedragen aan de bezetter waarbij gelijk de officiële benaming verandert in *Polizeiliches Durchgangslager Westerbork*. Het is nu al een goed functionerend en gedisciplineerd barakkendorp op militaire grondslag. Om de nieuwe functie van Westerbork te markeren, krijgt het kamp vanaf de zomer van 1942 een prikkel-draadomheining met een gracht en zeven wachttorens. De buitenbewaking wordt nu verricht door een compagnie van het SS-Wachbataillon Nordwest (merendeel Nederlanders!) dat wordt gehuisvest in een barakkenkamp, het *Heidelager* bij Hooghalen.

Een van de vertrekkende transporten (nog met personenrijtuigen) - vanuit Hooghalen, waarbij marechaussees aanwezig waren, najaar 1942

In mei 1942 beginnen de Duitsers met het transporteren van Nederlandse Joden naar Westerbork. Op 28 mei komt eerst een klein transport aan in het kamp maar op 15 juli volgt het eerste grote transport van bijna 1000 mensen uit Amsterdam naar station Hooghalen. Onder begeleiding van de OD en marechaussees gaat men de vijf kilometer te voet naar het kamp. Omdat het kamp ook niet te vol mag worden van de SS-leiding, moeten er ook snel kampbewoners worden afgevoerd. Op dezelfde 15e juli vertrekt ook het eerste uitgaande transport vanaf het station Hooghalen. Juist bij het inladen van de treinen spelen zich de chaotische, schrijnende en emotionele taferelen af waar de transporten zo berucht door zijn geworden.

De in- en uitgaande transporten volgen elkaar daarna in snel tempo op. Vanaf november 1942 beschikt Westerbork over een eigen spooraansluiting waardoor de voettochten van en naar het station Hooghalen niet langer door marechaussees en OD hoeven te worden begeleid. Wel moeten de marechaussees na het vertrek van de trein langs de spoorbaan lopen om brieven, geld en andere goederen die uit de wagons waren geworpen, op te rapen en in te leveren. De meeste marechaussees zorgen voor doorzending van die brieven en persoonlijke eigendommen maar dat leidde bij ontdekking tot arrestatie en transport naar een strafkamp. In januari 1943 vertrekt het SS-Wachbataillon naar Den Haag, gaat de OD de orde binnen het kamp bewaken en neemt het Detachment Marechaussee de buitenbewaking over met ondermeer de bewaking van

de Joden die buiten het kamp op het land moeten werken. Het detachement neemt zijn intrek in het *Heidelager* en het personeel (62 man) heeft vanaf deze datum geen contact meer met de Joden in het kamp.

Aflossing door politiebataljon

Bij de bezetter ontstond al geruime tijd een toenemende onvrede over het functioneren van het marechausseedetachment wegens een te vriendelijke houding, ongeoorloofde verhoudingen met kampbewoonsters, hulp bij ontvluchtingen en bij het smokkelen van brieven en pakjes. De bezetter verliest steeds meer het vertrouwen in de Marechaussee en daarom wordt op 1 juni 1944 het marechausseedetachment afgelost door een compagnie van het Politiebataljon Amsterdam: politiemensen opgeleid in de Duitse geest in Schalkhaar en daarom betrouwbaarder geacht dan de marechaussees.

Hoe oordeelden de kampbewoners over de marechaussees?

In het boek komen citaten voor uit dagboeken van overlevenden die iets over de marechausseebewakers schreven. Journalist Philip Mechanicus schreef bij voorbeeld dat onder de marechaussees enkele foute manschappen en dienst-kloppers zaten maar oordeelde verder dat het grootste gedeelte goed gezind en mild was. De Nederlandse bewakers zagen er bars uit maar waren in het algemeen zachtmoedig in hun optreden, aldus Mechanicus. Mirjan Bolle schreef: 'De Marechaussee is over het algemeen goed en heeft de smoor in dat ze onder de Duitsers moeten werken.' Ook onderzoeker Van Riet oordeelde mild: de

meeste marechaussees van het detachement waren uit het juiste hout gesneden en het merendeel van de manschappen wilden niets met de Nieuwe Orde of het nationaalsocialisme te maken hebben. Dit geldt echter niet voor degenen die belast waren met de leiding van het detachement.

Wat vonden de marechaussees van hun werk en wat wisten zij over het lot van de gedeporteerden?

In het boek worden 26 leden van de Marechaussee met naam genoemd en van sommigen zijn uitgebreide verklaringen opgenomen. Tewerkstelling in Westerbork - ook al was het maar voor de duur van één of twee maanden - was niet populair bij de marechaussees zeker niet toen uit brieven van collega's en vrienden duidelijk werd wat de werkzaamheden inhielden en hoe het in het kamp eraan toging. Een detachering kon ook het gevolg van een opgelegde disciplinaire straf. Het werk in het kamp vergde veel van de bewakers, zowel lichamelijk als geestelijk en het aanschouwen van veel persoonlijk leed had een grote impact.

Op 15 maart 1943 schreef de pro-Duitse gewestcommandant Unto de Boer een circulaire aan zijn personeel waarin hij het 'Joodsche probleem' nog eens uitlegde en hoe daar tegen moest worden opgetreden. Hij schreef deze circulaire omdat kort tevoren elf man van de marechausseegroep Grootegast geweigerd hadden om Joodse gezinnen op te pakken en naar Westerbork over te brengen. Deze marechaussees werden gearresteerd en naar kamp Vught overgebracht. De Boer was bang dat hierdoor de bezet-

ter het vertrouwen in de Nederlandse politie/Marechaussee zou verliezen.

In een tweetal geciteerde brieven van marechaussees aan familie wordt omfloerst aangegeven hoe verschrikkelijk het is voor de Joden die op transport moeten. 'Ze staan hier al met één been in het graf' aldus een brief van marechaussee Droppers van februari 1943. Een collega schreef in mei van datzelfde jaar dat er dingen gebeuren waar hij niet over kan schrijven en vervolgt dan: 'Ik denk niet dat wij ooit weer meemaken dat het Zaailand (redactie: markt in Leeuwarden) een Jodenmarkt is.' Marechaussee Joop Floor was al eerder in 1942 aangewezen om dienst te doen in Westerbork, zag daar hoe een trein met kinderen hardhandig werd leeggehaald, pakte zijn fiets, verliet het kamp en dook onder.

Contacten met Joodse kampbewoners waren voor marechaussees verboden maar dat viel niet te voorkomen. Marechaussee Johan Smallenbroek werd ervan beschuldigd zelfs een relatie te hebben met de Joodse Charlotte Weiss. Smallenbroek werd tot zes maanden gevangenisstraf veroordeeld wegens militaire ongehoorzaamheid en belande via kamp Amersfoort in een Duits kamp waar hij in 1945 door de Amerikanen werd bevrijd. Charlotte overleed in Bergen-Belsen.

Hoe werd er na de oorlog over de Marechaussee geoordeeld?

Niet over alle marechaussees werd zo positief geoordeeld. Tegen detachementscommandant Albert de Jong en Berthrandus Herman Paridaen werden bij de naoorlogse tribunalen vele beschul-

digen ingebracht wegens hun wrede optreden en ernstige mishandelingen.

Wachtmeester (later onderluitenant) De Jong was de eerste detachementscommandant en heeft het langst in Westerbork gediend. Hij wilde geen lid worden van de NSB of de Germaansche SS hoewel dat lidmaatschap een vereiste was voor promotie. De Jong stond welwillend tegenover het nationaalsocialisme en werd door kampcommandant Gemmeker zeer positief beoordeeld als een man met een grote dienstijver en eergevoel. Hij werd later veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf voor zijn misdadige dienstijver, het voordragen van Joden voor transport wegens zwarthandel en het versturen van illegale post. Het feit dat hij zelf in augustus 1944 in de cel belande wegens *judenbegünstigung* maakt duidelijk hoe diffuus de scheiding was tussen goed of fout. Ook over marechaussee (later opperwachtmeester) Paridaen werden tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Hij werd beschuldigd van mishandeling en het oppakken van gevluchte Joden maar aan de andere kant hielp hij een Joods echtpaar met ontsnappen en smokkelde brieven en pakjes uit het kamp. Hij verklaarde zelf dat zijn brute optreden noodzakelijk was om zijn 'dubbelrol' voor de Duitsers te verbergen. Hij werd tot zes maanden gevangenisstraf veroordeeld.

De tribunalen en bijzondere gerechtshoven die na de oorlog een oordeel moesten vellen over collaboratie en oorlogsmisdrijven, concludeerden al dat de scheidslijnen tussen zwart en wit, goed en fout vaak flinterdun waren en veel diffuser waren dan gedacht.

De redactie beveelt van harte aan om het boek 'De bewakers van Westerbork' te lezen. Denk bij het lezen dan nog eens aan de vraag van generaal Van den Brink: 'Wat zou JIJ doen?' Het boek is te koop voor € 24,90 in de (internet)boekhandel, ISBN 9789058756077. De tentoonstelling 'De bewakers van Westerbork' is nog te zien tot en met 26 maart 2017 in het Herinneringscentrum Kamp Westerbork te Hooghalen. Zie www.kampwesterbork.nl voor meer informatie. De twee actuele foto's zijn ter beschikking gesteld door Herinneringscentrum Kamp Westerbork. Bron van de historische foto is NIOD / Herinneringscentrum Kamp Westerbork.

Veteranendag Koninklijke Marechaussee 2016

'25 jaar geleden, Joegoslavië valt uiteen.' SMC adviseerde de projectgroep - waarvan zij deel uitmaakt - deze titel te koppelen aan Veteranendag KMar 2016. Verder publiceerde SMC dit jaar in Marechaussee Contact twee artikelen over voormalig Joegoslavië. In het juninummer hoe Eric Paskamp en zijn echtgenote uit het Rainbow Hotel in Sarajevo werden geschoten (1992). In de oktoberuitgave hoe het reservist Hemant Sewdajal verging bij de enige nog voortdurende missie van vandaag daar: EULEX in Kosovo (2014).

Zevenhonderd veteranen

Op vrijdag 7 oktober in Apeldoorn was het alweer de 17e Veteranendag KMar. De partytent stond zoals vertrouwd op het square. Vorig jaar was dat anders vanwege de verbouwing van het KEK-gebouw. Wel was de tent op een andere wijze opgezet, het leek nu meer deelnemers te kunnen herbergen. Dit jaar waren er rond 700 veteranen aanwezig. Het aantal veteranen in actieve dienst liep achter op de voorgaande jaren. De grote werkdruk van de KMar rond Schiphol was vast debet hieraan. Ook het aantal oorlogsveteranen was minder. De eerste bezoekers arriveerden al voor 09.00 uur het programma-boekje in de hand, tevens bewijs van toegang. Het merendeel kwam met de trein en reed met militair vervoer naar de kazerne.

Monument

Te midden van de sterke verhalen die alsmaar luider klonken, opende generaal-majoor André Peperkoorn de veteranendag. Weldra verplaatste iedereen zich naar het monument bij de hoofdpoot van de Koning Willem III-kazerne. Allen kregen hun plaatsje: standaardwacht en Trompetterkorps KMar, CKMar, de troepencommandant, genodigden, leerlingen, re-enactment-groepen en niet in de laatste plaats de vele veteranen zelf. Mevrouw Liesbeth Mesman van Staf KMar Protocol praatte de ceremonie aan elkaar. Zij vertelde ook: 'Het monument naast mij werd op 26 oktober 1949 onthuld door Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Wilhelmina. Het stelt een half opgerichte stervende strijder voor, hij geeft nog juist de brandende toorts - het licht van de vrijheid - door aan een bij hem knielende kameraad. Het monument is geadopteerd door de Sint Victorschool uit Apeldoorn. Zij houden jaarlijks in de maand mei een herdenking waarbij ook cursisten van het Opleiding-, Trainings- en Kenniscentrum Koninklijke Marechaussee aanwezig zijn.'

Herinneringshanddoek

Na de speech van luitenant-generaal mr. Harry van den Brink - hij sprak ook over het monument - leggen twee SMC'ers de krans ter herdenking van de gevallen en overleden veteranen.

Aan hen die vielen

Deze eer was aan de vitale 97-jarige meidagen-1940-veteraan Marten Mobach en de 54-jarige Joegoslavië-veteraan Eric Paskamp. Luitenant-generaal b.d. Ted Meines kreeg ook de spreekstoel en hem viel aan het eind van zijn speech een donderend applaus ten deel. Daarna volgde het defilé. Weer terug in de tent genoot men van elkaar. De rijstmaaltijd smaakte weer voortreffelijk. Op het grote scherm waren nog foto's en video's te bewonderen die in voormalig Joegoslavië waren gemaakt. Ook de stands langs de kanten van de tent en de materieel-show buiten droegen het thema uit. Alle veteranen ontvingen aan het slot een KMar-handdoek. Het was weer een schitterende dag.

Kransleggers Martin Mobach (links) en Eric Paskamp

Reünie Koninklijke Marechaussee 2016

De Veteranendag KMar kennen we al geruime tijd, maar de Reünie KMar stamt eerst uit 2014 toen het Wapen 200 jaar bestond. Ze kreeg dit jaar van CKMar een vervolg met de bedoeling om deze reünie voortaan om de vijf jaar te houden.

Square

De projectorganisatie voor de veteranendag KMar heeft ook het organiseren van de Reünie KMar op zich genomen. Een tent staat dan toch al op het square voor de veteranendag die rond 14.00 uur eindigt. Het gebruik van deze tent voorkomt een aanzienlijke kostenpost. Deze tweede reünie was op vrijdag 7 oktober 2016, in Apeldoorn dus. Generaal-majoor André Peperkoorn opende de bijeenkomst voor oudgedienden, militair of burger. Het podium stond weliswaar ver van de plaats waar de reünisten samendromden, maar zijn speech was toch wel te horen.

Postactieven

Ook oud-dienstplichtigen KMar waren welkom. Van augustus 1945 tot augustus 1996 (vijftig jaar!) hebben in totaal 33.000 dienstplichtigen bij de KMar gediend, het overgrote deel bij de parate troepen. Onder de postactieven vallen ook de veteranen die de dienst al hebben verlaten. Enkele honderden van hen bleven eveneens bij deze reünie, ook hun partners. Alhoewel... de deelnemers aan de reünie - niet zijnde veteraan - mochten alleen bij uitzondering hun partner meenemen. Elke plaats telde! De veteranen in actieve dienst moesten de tent echter verlaten. Als u het nog snapt, mag u uw vinger opsteken. Gelukkig heeft het in elk geval de goede sfeer niet bedorven. De Reünie KMar duurde van 14.00 tot 17.00 uur.

Met enkele consumptiebonnen rijker, kwamen de gesprekken over vroeger goed op gang. Bijna iedereen kwam wel een oude bekende tegen. Vier dienstplichtigen van 41 Eskadron KMar, die zelf een soort reünie hielden, drentelden om hun oude beroepsluitenant heen. Oude foto's kwamen op de tafel en gegevens werden uitgewisseld.

(foto's Mediacentrum Defensie)

Ook de stands zoals die van Stichting Marechaussee Contact, het Marechausseemuseum en Fonds Sociale Zorg van de Marechausseevereniging deden goede zaken. Tegen sluitingstijd reed de militaire bus de laatste deelnemers naar het NS-station. Zeer zeker was het een fantastische middag, misschien uit te breiden met excursies door de kazernegebouwen. Een namenlijst van alle deelnemers is ook een aanrader bij

de volgende reünie (naar verwachting in 2021).

SMC houdt jaarlijks haar reünie voor zijn/haar begunstigers met aanhang doorgaans in het laatste deel van het jaar. Deze vindt plaats in Harskamp in het Partycentrum De Molen, omdat de faciliteiten in de Koning Willem III-kazerne in Apeldoorn te klein zijn en het huren van een tent veel te kostbaar is.

55e Algemene SMC-reünie

Op de vroege ochtend van 27 oktober trotseerden bijna 300 begunstigers de mist en de onverwachte files om op tijd aanwezig te kunnen zijn in Partycentrum De Molen in Harskamp voor de 55e Algemene Reünie van de Stichting Marechaussee Contact.

Dit jaarlijkse evenement trok ook nu weer uit het hele land een grote schare trouwe oud-marechaussees met zowel een beroeps- als een dienstplichtig verleden. Het feit dat er elk jaar ook zoveel partners meekomen, bewijst wel dat het marechaussee-zijn vaak een familieaangelegenheid is. De uitgereikte namenlijst van de deelnemers liet zien uit welke uithoeken de reünisten waren toegestroomd. Het varieerde van Leeuwarden en Weert tot Burgh-Haamstede, ja er stonden zelfs woonplaatsen op in België en Duitsland. Deze lijst leerde ook dat dit jaar het aantal oud-dienstplichtige marechaussees groter was dan het aantal oud-beroepsmarechaussees.

Het programma gaf aan dat vanaf 09.30 uur de inloop kon starten maar op dat tijdstip was de zaal al voor een groot deel gevuld en zat de sfeer er goed in. De officiële opening diende om 10.45 uur te beginnen en zoals dat bij de Marechaussee gebruikelijk is, opende SMC-voorzitter brigadegeneraal b.d. Jack Vlaming, precies op tijd de reünie. Hij sprak een hartelijk welkom uit voor alle aanwezigen, oud-bestuursleden, de standhouders van SMC, Fonds Sociale Zorg, Marechausseemuseum, Stichting Veteraneninstituut en uiteraard voor de oudste aanwezige begunstiger, Marten Mobach (97 jaar!). De voorzitter verontschuldigde Commandant KMar, luitenant-generaal Harry van den Brink die dit jaar geen kans zag om de reünie met zijn bezoek te vereren. Naast de vreugde van het hernieuwde weerzien met zo vele oude dienstmakkers, moet ook elk jaar worden stilgestaan bij de vele collegae en vrienden die ons sinds de vorige reünie zijn overleden. Zonder iemand te kort willen doen, noemde Jack Vlaming speciaal de twee onlangs overleden bestuursleden. Eelco Bouwman, overleden op 27 mei in de leeftijd van 71 jaar. Eelco is bijna 15 jaar onze

penningmeester geweest. Dick Tegel, overleden op 30 augustus in de leeftijd van 68 jaar. Dick was vele jaren actief als bestuursmedewerker en onderhield de contacten met ons opleidingscentrum.

Na het in acht nemen van de minuut stilte voor alle overleden SMC'ers, hield Jack zijn jaarrede waarin hij in een soort 'tour de horizon' een overzicht gaf van de onderdelen van 'onze geliefde Marechaussee' waarmee SMC raakvlakken heeft.

Koninklijke Marechaussee

Allereerst het Wapen zelf. Het afgelopen jaar is weer geen rustig jaar geweest, zeker vanwege de terreurdreiging die een grote inzet van het personeel vereiste. Nu al is te voorzien dat de KMar zal moeten uitbreiden in verband met de geplande terugkeer van de beveiligingstaak van De Nederlandse Bank, de opening van Lelystad als dependance van Schiphol en de extra inspanning voor de High Risk Beveiliging. De vraag is zoals altijd of Defensie maar vooral de politiek hier op tijd de benodigde gelden voor zal vrijmaken.

Marechausseemuseum en Stichting van Houten

De Stichting Museum en het bestuur van de Stichting Van Houten zijn bezig met een studie over de toekomstmogelijkheden waarbij ook wordt overlegd met de Koninklijke Stichting Defensiemusea. Wat de uitkomst hiervan ook wordt, vooralsnog blijft het museum in Buren gevestigd.

SMC

Volgend jaar bestaat SMC veertig jaar en dat zal natuurlijk niet ongemerkt voorbij gaan. Het bestuur beraadt zich al over hoe hierbij zal worden stilgestaan. Het aantal begunstigers daalde in het afgelopen jaar tot 2712 maar lijkt nu redelijk stabiel. De georganiseerde evenementen van de reüniecommissie werden weer goed bezocht en daarvoor vroeg onze voorzitter een warm applaus voor de onvermoeibare Roel Gras, zijn echtgenote Bep en dochter Jolande, die hem daarbij intensief hebben gesteund.

De SMC-website wordt elke maand meer dan 12.000 keer bezocht en de wekelijkse nieuwsbrief telt inmiddels

want er volgde een hoogst actuele briefing van majoor Jos Klappe over zijn ervaringen als eerste commandant van het Border Security Team (BST) op het Griekse eiland Chios. Dit team, in totaal 44 mannen en vrouwen afkomstig van zes verschillende Nederlandse organisaties en diensten, is in januari van dit jaar voor zes maanden ingezet ter ondersteuning van de Griekse autoriteiten. Deze wisten absoluut geen raad met de enorme instroom van asielzoekers die vanuit het Turkse vasteland de korte oversteek naar dit Griekse vakantie-eiland maakten. Met schrijnende foto's en filmpjes maakte majoor Klappe de chaotische toestanden op het kleine vakantie-eiland duidelijk waar de 5500 vaste bewoners in korte tijd werden overspoeld door 126.000 asielzoekers/vluchtelingen. De taak van het BST was om een snelle, flexibele en multidisciplinaire bijdrage te leveren aan professionele 'hotspot' die de Griekse overheid op het vasteland moest opzetten voor de definitieve opvang van de vluchtelingen. Het BST werd verantwoordelijk voor de hele cyclus vanaf aankomst op het eiland tot het vertrek per groot charterschip naar het Griekse vasteland. Een tweede opdracht aan het BST was om ook de mensensmokkel te bestrijden die onlosmakelijk aan de vluchtelingenproblematiek is verbonden. Met een 'ticketprijs' van zo'n 1000,- euro per persoon was snel uit te rekenen wat zo'n gammele in elkaar geflanste rubberboot met rotte buitenboordmotor oplevert voor de smokkelaars. Veelzeggend was ook het uiterst krappe tijdschema waarin de BST werd klaar-

1154 abonnees. Roel Bouwman is de verantwoordelijke man voor zowel de nieuwsbrief als de website en hij kreeg daarvoor dan ook verdiende lof toegezwaaid. Ons blad Marechaussee Contact is nog een van de weinige periodieken die op papier wordt uitgegeven maar voorziet nog steeds in een grote behoefte, aldus de voorzitter. Als laatste punt van zijn jaaroverzicht merkte hij op dat er rondom de Marechaussee eigenlijk wel veel evenementen tegelijk plaatsvinden in de maand oktober. Het bestuur overweegt dan ook om de jaarlijkse Algemene Reünie naar september te verplaatsen. Als afronding wees Jack Vlaming nog op de mogelijkheid voor de gasten om juist op deze dag toch de grote stap te zetten om begunstiger te worden en daarmee ook het jubileumboek 200 jaar KMar te mogen ontvangen. Ten slotte wenste hij allen een aangename dag toe en konden de deelnemers gaan genieten van de drankjes gevolgd door het traditionele stampotbuffet.

Lezing Border Security Team

Er was geen tijd voor een lunchdip

gestoomd voor de missie: in december 2015 de voorbereidingen en op 4 januari 2016 het vertrek! Eigenlijk een mission impossible maar ook hier weer bewees de Koninklijke Marechaussee haar bijzondere kwaliteiten.

Onder de indruk van de voordracht en nog duizelig van de vele nieuwe afkortingen, konden de reünisten na deze lezing weer verder gestalte geven aan de reüniegedachte, oude banden aanhalen, fotoboeken tevoorschijn halen, verhalen uitwisselen en de aanwezige stands bezoeken. Die hadden over belangstelling niet te klagen. Aan alle gezelligheid komt een einde en zo werd deze 55e reünie omstreeks 16.00 uur besloten en tot ziens in 2017! Op onze website is een fotoserie van Fred Klijndijk over deze Algemene Reünie te zien.

DE BESTE WENSEN VOOR 2017

Het redactieteam wenst u fijne feestdagen en een in alle opzichten goed 2017 toe. Ook in het nieuwe jaar hopen wij elke twee maanden een blad te kunnen aanbieden met artikelen waarin u zich kunt herkennen.

Van scheepsjongen tot personeelsofficier

Na het overlijden van onze penningmeester Eelco Bouwman heeft Piet van Sprang deze functie op zich genomen. Piet was onze administrateur van de begunstigerbijdragen. Zijn werk is onlangs overgenomen door Eric Haast. Hieronder stelt Eric zich voor.

Mijn naam is Eric Haast, ik ben 58 jaar en woon met mijn zoon Joshua (17) in Dongen. Mijn dochter Kimberly (19) woont bij haar moeder. Na een minder goed verlopen middelbare schoolperiode ben ik op vijftienjarige leeftijd gaan varen bij Smit Internationale. Drie jaar later ben ik vervroegd in militaire dienst gegaan, als dienstplichtige bij de Koninklijke Marechaussee. Ik wilde graag beroeps worden, maar dat was toen (vanwege een bril) niet mogelijk. Noodgedwongen overgestapt naar de Koninklijke Landmacht en daar ruim tien jaar gewerkt binnen Verkeer & Vervoer. Eerst als rijinstructeur en later, na mijn opleiding tot onderofficier, als groepscommandant zwaar transport. Mooie tijd, twintig diepladers met Leopard tanks erop en dan op oefening naar Duitsland. Ook heel veel geleerd over leidinggeven. In 1993 deed zich de kans voor om terug te keren bij de KMar. Omscholing gevolgd tot opsporingsambtenaar en

eind 1993 tewerkgesteld op Rotterdam Airport. In die periode (halverwege de jaren negentig) begon Defensie met het professionaliseren van haar personeelsdiensten. Dat leidde tot een uitvraag naar personeel dat een mbo of hbo Personeel & Organisatie wilde gaan volgen, om vervolgens binnen het functiegebied Personeel tewerkgesteld te worden. Zo belandde ik in 1995 in de schoolbanken voor de mbo Arbeidsmarktpolitiek & Personeelsbeleid. Aansluitend de hbo Personeel & Organisatie en in 2000 werd ik benoemd tot personeelsofficier. Later volgden nog een post-hbo en een MBA. Dat heeft mij de afgelopen twintig jaar mooie functies gebracht, ook op politiek bestuurlijk niveau. In 2010 ben ik uitgezonden naar Afgha-

nistan. Als commandant van een missie-team was het mijn taak om het openbaar bestuur in Deh Rawod op een hoger plan te brengen. Ongelofelijk lastig gezien de vele tegengestelde belangen en verborgen agenda's, maar ik heb de stellige overtuiging dat wij op microniveau daar toch het verschil hebben gemaakt.

Waar andere collega's blij zijn dat ze met pensioen mogen, geldt dat voor mij niet. Ik zit nog steeds vol energie en hou van lekker bezig zijn. Na mijn flo heb ik een parttime functie bij het CBS aanvaard, waar ik mij (weer) bezig mag houden met reorganiseren. Tevens ben ik voorzitter van de Vereniging van Eigenaren van ons wooncomplex. En nu ook SMC, fijn om op deze manier alle contacten met (oud-)collega's te kunnen onderhouden én iets voor SMC te kunnen betekenen. Mag ik nog uw aandacht vragen voor het afgeven van een automatische incasso?

Automatische incasso. Een dezer dagen versturen we aan 1200 begunstigers een brief met het verzoek om voortaan de begunstigersbijdrage per automatische incasso te voldoen. Het is voor SMC zoveel makkelijker én goedkoper als u ons zou machtigen. We doen dan ook een dringend beroep: als u nog geen incassomachtiging hebt afgegeven, doe dat alsnog. U kunt de machtiging altijd herroepen, of een geïncasseerd bedrag laten terugboeken. Krijgt u geen brief dan hoeft u niets te ondernemen, dan gaat de incasso voor u al automatisch.

Mijn eerste bezoek aan de Algemene SMC-reünie in Harskamp

Gijs van den Bor maakte als beroeps deel uit van de lichting 67-3. Nog steeds hebben ongeveer vijftig leden van dit peloton een goed onderling contact. Met een nieuwsbrief die enkele keren per jaar verschijnt, worden persoonlijke zaken en wetenswaardigheden uitgewisseld. Hij bezoekt onlangs voor de eerste keer de Algemene SMC-reünie in Harskamp en deelt hieronder zijn impressie met ons.

'Bij een van de reünies van deze groep in Buren ben ik begunstiger geworden van SMC. Ik heb slechts zes jaar bij de KMar gewerkt want nadat mij de welbekende brief had bereikt waarin stond dat ik geen onderofficier zou worden bij het Wapen, begon na zes jaar een carrière bij de politie. Toch bleef het "blauwe" hart steeds kloppen. Nu na al die jaren is het een fijn gevoel weer deel uit te maken van een groot gedeelte van het peloton 67-3.'

'In Marechaussee Contact las ik al vaker veel positieve dingen over de jaarlijkse reünie in Harskamp en op 27 oktober jl. bezocht ik deze bijeenkomst voor de eerste keer. Het makkelijk te vinden complex was gelegen in een prachtige bosrijke omgeving. Uit angst voor files was ik al vroeg uit Weert vertrokken. Zonder noemenswaardige problemen arriveerde ik ruim een half

uur te vroeg. In de ontvangsthall trof ik al bezoekers die allen in een opperbste stemming verkeerden. De nog bijna lege zaal gaf een feestelijke indruk met keurig gedekte tafels waarop al gebak per stoel stond uitgeserveerd. Langs een wand waren diverse stands van o.a. het Marechausseemuseum en het Fonds Social Zorg, een stand waar men KMar-souvenirs kon kopen. Ieder van ons had een naamkaartje thuisgestuurd gekregen. Bij de receptie voor in de zaal, ontvingen wij een badge waarin dit kaartje paste. Op deze wijze was iedereen met naam herkenbaar. Tevens ontvingen we bij deze receptie enkele consumptiemunten. De meeste tafels waren voorzien van een jaartal zodat de lichtingsgenoten van een bepaald jaartal elkaar terug konden vinden. Hier werd druk gebruik van gemaakt en menig bezoeker trof op deze wijze wel een oude bekende.'

'De voorzitter van de reünievereniging, Roel Gras, was wel aanwezig maar nog herstellend en daarom nam de voorzitter van SMC, Jack Vlaming, het welkomstwoord voor zijn rekening. Hierna begon het gezellige samenzijn. Er kwamen overal gesprekken tot stand en de stands werden druk bezocht. Rond het middaguur genoten we van een traditionele stampotmaaltijd, keuze genoeg. Er was voldoende en velen

gingen voor de tweede keer langs de uitserveertafel. Het middagprogramma werd verzorgd door majoor Jos Klappe. Hij gaf een prachtige en indrukwekkende uiteenzetting van zijn werk als eerste commandant van het Border Security Team op het eiland Chiros. Hierna was het nog een hele tijd napraten. Wie van ver kwam, zorgde ervoor om ruimschoots voor de verkeersdruk te al een deel van de reis achter de rug te hebben. Terugkijkend kan ik concluderen dat het een bijzonder prettige bijeenkomst was in een fantastische ontspannen sfeer, zeker de moeite van een herhaling waard. Dank aan de organisatie.'

Gezocht: redacteur voor de rubriek dienstplichtigen

Door omstandigheden moet Werner van Pruissen zijn werkzaamheden voor ons blad beëindigen. We zijn dus weer op zoek naar een vertegenwoordiger van deze doelgroep. Aanmelden kan bij de redactie.

In de periode 1946-1996 hebben ruim 33.000 dienstplichtigen bij ons Wapen gediend. Zij verdienen het om niet te worden vergeten. Mede daarom is het van belang dat

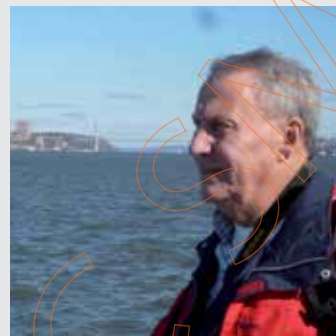
hun ervaringen ook in ons blad voor het voetlicht worden gebracht. Zolang er nog geen opvolger voor

Werner is gevonden, roepen wij onze oud-dienstplichtigen op hun ervaringen met ons te delen door een artikel met foto's te sturen. De redactie zal er dan voor zorgen dat de bijdrage geschikt wordt gemaakt voor publicatie in ons blad. Probeer wel dubblures met reeds in het door Harry Poels geschreven boek '50 jaar dienstplicht bij de Koninklijke Marechaussee' te vermijden.

in memoriam

Eerste-luitenant b.d. Joop Vochteloo

Op maandag 7 november 2016 is op 69-jarige leeftijd overleden luitenant b.d. Joop Vochteloo. Hij leed aan de bekende, en oh zo gevreesde ziekte die hem na een korte, heftige en oneerlijke strijd met veel tegenslagen, het leven heeft gekost. Joop kwam in 1967 op in Apeldoorn en kon na een plaatsing in Soestdijk terugkeren naar zijn geliefde geboortestreek en werd geplaatst bij de brigade Oldenzaal. Hij nam diverse keren deel aan de harde bijstandsoperaties in het roerige Amsterdam, vaak zelfs op eigen verzoek.

Na de catastrofe met de ontploffende mijn in legerplaats 't Harde, had de Marechaussee snel behoefte aan een eigen Technische Recherche (TR) en daar werd Joop de grondlegger van. Na vele cursussen en voortdurende zelfstudie werd hij een deskundig en veel gevraagde TR-man, die later als lid van het rampenidentificatieteam werd ingezet bij o.a. de Hercules-ramp, het Dakota-onderzoek en de vuurwerkramp in Enschede. Dit specialisme voerde hem vanuit District Gelderland ook naar het buitenland zoals Kosovo. Na zijn flo in 2002 ging Joop niet op zijn lauweren rusten maar gebruikte zijn kennis en vaardigheden voor de opzet van een particulier recherchebureau waarbij 'falsificaten' zijn grote specialisme en hobby bleven.

Enige jaren geleden kreeg SMC het verzoek om twee veteranen te laten deelnemen aan de tweemaandelijke beëdigingsplechtigheid op het Opleidings-, Trainings- en Kenniscentrum KMar in Apeldoorn om zo de link te kunnen leggen tussen heden en verleden. Joop meldde zich aan en heeft deze plechtigheden zeer trouw gesteund ook als die plaatsvonden op het winderige en koude Marktplaats van Apeldoorn. Op 20 mei van dit jaar nam Joop nog trots en op voorbeeldige wijze deel aan de beëdiging van nieuwe collega's maar hij wist toen al van zijn negatieve diagnose. Op 12 november hebben wij - samen met veel collega's - afscheid van hem genomen. Wij wensen Tineke en beide dochters veel kracht toe om dit grote verlies te kunnen dragen. Geheel passend bij de nuchtere Tukker die hij altijd is gebleven, had Joop bepaald dat eenieder na de plechtigheid een borrel zou drinken 'op het leven'. L'chaim Joop! We hebben een fijne collega en vriend verloren.

Reünietweedaagse van pantserwagengroep Zuid-Holland

Op donderdag 13 en vrijdag 14 oktober 2016 vond er een unieke reünie plaats, een reünie van twee dagen! 'Ruim een jaar geleden ben ik begonnen met het organiseren van deze reünie. Het was hele klus om alle leden, die ooit bij het pantserwagengroep (pawpel) hadden gezeten, bij elkaar te krijgen. Dan hebben we het over de leden die alleen de Otter hebben meegemaakt tot en met de huidige leden, die alleen de YPR kennen en uiteraard alles wat er tussenin zat', schrijft Hans de Vries.

Dankzij een advertentie in het Algemeen Dagblad, social media en de inzet van (oud-)collega's lukte het om uiteindelijk 114 collega's te achterhalen. Zo'n groot aantal deelnemers dat gaf met-

een probleem voor het Marechausseemuseum in Buren. De Dependance kan 'slechts' 100 personen herbergen. Maar de Dependance was wel uitermate geschikt voor onze reünie omdat daar de Otter en de M113 staan. Uiteraard kreeg de organisatie meteen de vraag of de partner mee mocht en of er dan ook gereden kon worden met een pantserwagen. Hans: 'Het leek mij niet een goed plan om met de YPR rondjes te gaan rijden door Buren dus werd er een beroep gedaan op het pawpel KMar West. Daar werd ik enthousiast ontvangen en konden we terecht voor dag twee van de reünie.'

Dag 1 Buren

Op donderdag 13 oktober mocht de organisatie 57 deelnemers verwelko-

men, allemaal mannen op één vrouw na. 'We hadden de vrouw van Harry Vernooij uitgenodigd. Harry was een van de meest markante commandanten van het toenmalige pantserwagen-

peloton, trendsetter en helaas te vroeg overleden. Beppy was zeer verguld met deze uitnodiging en wij met haar aanwezigheid.' Iedereen werd voorzien van koffie en een gebakje met een YPR erop. Na het welkom van Hans kreeg het gezelschap de speciaal voor deze reünie gemaakte, 90 minuten durende dvd voorgeschoteld. Een feest van herkenning! Rond het middaguur naar buiten voor de eerste groepsfoto door Cees Petter.

Bij de voortreffelijke lunch en daarna kon er weer volop bijgepraat worden. Sommigen namen de kans waar om het museum te bezoeken, waarbij menigeen de opmerking maakte dat het toch wel geweldig was ingericht en zij zeker een keer terugkomen om het museum uitgebreid te bezoeken, al dan niet vergezeld van hun (klein)kinderen. Omstreeks 16.00 uur gingen de deelnemers met een glimlach op hun gezicht naar huis.

Dag 2 Maaldrift

De volgende dag was het gezelschap op het mobilisatiecomplex Maaldrift te Wassenaar, de thuisbasis van het pawpel KMar West. Nu mocht Hans ruim 70 deelnemers verwelkomen. Na zijn openingswoord, waarbij speciaal mevrouw Corry Sassen-van de Noort als 'moeder van de eenheid' hartelijk welkom werd geheten, werden de reünisten in groepen ingedeeld. De nieuwkomers (niet in Buren geweest) konden op een groot scherm eerst de dvd gaan bekijken. Een andere groep werd rondgeleid over het complex en maakte kennis met alle materialen in gebruik bij het pawpel. Weer een andere groep kreeg de gelegenheid om hun rijervaring met de YPR op orde te krijgen door een parcours te rijden, uitgezet door Leo Franken. Als je aan de eisen van bekwaamheid had voldaan, dan kreeg je een certificaat. Uiteraard werd ook nu weer een groepsfoto gemaakt, nu tussen het eerste gepantserde voertuig, de Otter (speciaal voor de reünie uit Amersfoort overgekomen) en het laatste voertuig, de YPR-KMar. Om onze fotograaf Cees op juiste hoogte te brengen voor het maken van de foto, werd hij op een laadbak van een shovel gezet!

De lunch en de rest van de catering

Maaldrift, op en tussen de YPR en de Otter

waren perfect georganiseerd door Paresto, onder leiding van Martin Leonard. De rest van de verzorging was in handen van Nicolette Bunschoek en Wendy Waaijer. Na de lunch werden nog enkele pantserwagens ingezet en kon iedereen nog eens lekker het pantserhart ophalen. Voor de organisatie was het leuk om alleen maar lachende gezichten te zien. Er werd zelfs gebruikgemaakt van de mogelijkheid om eens in een echte vrachtwagen te rijden. Een van de aanwezige dames kreeg meteen haar eerste rijles. Als men gaat lessen op een vrachtwagen gebeurt dit meestal met een zogenaamde bakwagen. Zij reed meteen weg op een truck met dieplader met een totale lengte van achttien meter!

Boekwerk en hebbedingetjes

Na afloop van zowel de eerste als de tweede dag kregen de deelnemers een plasticzak uitgereikt met daarin enkele typische marechaussee hebbedingetjes (waaronder een sleutelhanger met YPR), de 90 minuten durende dvd en het boekwerk. Dit boekwerk was een idee van de organisator. Hans schreef namelijk eerder de museumbrochure nr. 45 'De Koninklijke Marechaussee en de pantserwagens voor de bijstand'. In deze brochure wordt de geschiedenis van 70 jaar pantserwagens beschreven. Hans miste echter wel de echte verhalen van de leden zelf. Hiertoe werd een oproep geplaatst in een van de nieuwsbrieven, waarmee de deelnemers op de hoogte werden gehouden over de ontwikkeling van de reünie. Er werd gevraagd om nu eens een stukje te schrijven over hún bevindingen en be-

levenissen bij het pawpel Zuid-Holland. Maar liefst 52 personen reageerden enthousiast, zodat het boekwerk gemaakt kon worden. Dit boekwerk telt 163 A4-tjes en is voorzien van veel foto's. Het is prachtig geworden en een mooie aanvulling op de museumbrochure.

De organisatie kan terugkijken op twee zeer geslaagde dagen. Het was voor het eerst in 70 jaar pantserwagens bij de Koninklijke Marechaussee dat er een reünie werd georganiseerd. Wanneer is de volgende?

De laatste reünie van 55-4

'Woensdag 5 oktober 2016, dag van onze jaarlijkse reünie. Deze keer waar we ruim 61 jaar geleden elkaar voor het eerst ontmoetten: de Koning Willem III-kazerne in Apeldoorn, onze bakermat, voor ons het Depot. Daarmee is de cirkel rond want het is vandaag ook de plaats van ons laatste samenzijn', zo schrijft Piet van Rijn.

Bij aankomst staat de koffie klaar in het moderne, functionele kantine, zalen- en keukengebouw, dat wat architectuur betreft scherp afsteekt bij de omringende traditionele legeringsgebouwen. Om 10.45 uur opent voorzitter Joop de bijeenkomst -twintig man- en heet allen hartelijk welkom, ook kapitein Michiel Tattersall, onze gastheer vandaag en speciale gast Fred Klijndijk, webmaster van de veelbezochte website MarechausseeNostalgie.nl.

Joop deelt mee dat er enkele afzeggingen zijn en verzoekt om twee in het afgelopen jaar overleden kameraden staand te herdenken. Voorts schetst hij in vogelvlucht het indertijd gegroeide initiatief om te komen tot het houden van een regelmatige reünie, eerst om de twee jaar, later elk jaar (zonder echtgenotes, die blijven thuis om 'op de boel te passen').

Hij brengt ook in herinnering de interessante programma's van die dagen en denkt met ons met warmte

terug aan de hartelijke wijze, waarop we steeds ontvangen werden op de brigades verspreid over het hele land! Het bezoek aan de Koningin Máxima-kazerne te Badhoevedorp verleden jaar ligt bij ieder nog vers in het geheugen. Hij memoreert ook het ontstaan van ons boek 'Het was een goede ploeg'. Twintig jaar na de opschorting van de dienstplicht krijgt het intussen de functie van naslagwerk en wisselt inmiddels via internet van eigenaar voor een respectabele prijs. Leuk om dat te vernemen voor kameraad Henk, de initiatiefnemer, die ook de productie en lay-out zowel letterlijk als figuurlijk voor zijn rekening nam!

Dan geeft hij het woord aan kapitein Tattersall, die ons namens het OTCK-Mar welkom heet en onderhoudend ingaat op de taken en uitvoering daarvan door de KMar anno nu. Beveiliging in uitgebreide zin is nog steeds een van de voornaamste taken. De opleidingen binnen in theorie- en buiten wat de praktijk betreft, zijn erop gericht dat men 'zijn mannetje' staat als het er op aan komt.

Bij de rondleiding over het terrein gaan we, via een minimuseum in een gelukkig behouden gebleven voormalig toiletgebouwtje, naar het garagegebouw (nr. 55) dat uiterlijk onveranderd lijkt, maar binnen een metamorfose heeft ondergaan. Aangebouwd is een

groot ondergronds complex, waarin 'onder' gebracht: een grote sporthal, fitnessruimte, schietbanen, een luchthaventerminal met balie en desks, een straat met huizen, winkels en openbare voorzieningen. En dat allemaal zeven meter onder het maaiveld, ongelooflijk! In onze herinnering werd het kazerne-terrein aan de ene kant begrensd door de nissenhutten van veldprediker ds. Jense en aalmoezenier pater 'gloeiende Peer' Arzt, de gasmaskerproefhut en nog een met tarwestro voor vulling van de matrassen(!). Aan de andere zijde was het gebouw waarin kapper, badhuis (nog één minuut!), keuken en speelkeuken (waar we onze messtins, mok en bestek gingen reinigen met puur heet water) en aan de achterkant het ontspanningsgebouw. Ver daarachter stond het 1LK-gebouw, dat nu deel uitmaakt van het totale complex en waar nu stormbanen, klimtorens, sportvelden zijn. Nog lang niet alles gezien hebben- de werd helaas de rondleiding beëindigd, omdat de afgesproken tijd voor de lunch was aangebroken. Onze voorzitter dankte de kapitein voor de gastvrijheid, de prettige samenwerking ter voorbereiding en overhandigde hem een exemplaar van 'Het was een goede ploeg', voorzien van onze namen. Graag waren we ook nog eenmaal het gerenoveerde gebouw (toen B4) binnengegaan, waar op 3 augustus 1955 onze dienstplicht een aanvang nam, jammer!

Na de goed verzorgde lunch werden we begroet door kapitein Breekveldt, hoofd opleidingen van het OTCKMar, die een niet van humor verstoken presentatie verzorgde. Bij de opleiding is het uitgangspunt 'dienend leiderschap' en behouden de initiële specialisaties, zoals recherche, opsporing en Koninklijk Huis de aandacht. Resumerend kan gesteld dat de opleidingen praktijkgericht zijn, fysiek en mentaal uitdagend, avontuurlijk en grensverleggend, gericht op saamhorigheid, vormend met aandacht voor de korpsgeest en juiste balans tussen theorie en praktijk. Hij vermeldt voorts nog dat door de gedegen opleiding het korps veel kapiteins en onderofficieren telt en dat officieren afkomstig van de KMA hier zo snel mogelijk 'blauw' gemaakt worden. Joop dankt kapitein Breekveldt voor zijn interessante, geanimeerde causerie en biedt ook hem een van ons aller naam voorzien boekwerk aan en wenst in

hem dat de KMar mag blijven wat het al 200 jaar is: een korps dat 'zonder vrees en zonder blaam' op eigentijdse wijze steeds daar zal staan waar het erop aankomt. Wij, oud-dienstplichtigen zijn trots dat wij bij het Wapen hebben mogen/moeten dienen.

In de beslotenheid van de reünie stelt voorzitter Joop aan de orde het agendapunt gaan we door met de jaarlijkse bijeenkomst of stoppen we? Hij legt nog eens uit wat de commissie tot dit voorstel heeft gebracht. In zijn algemeenheid wordt een besluit te stoppen betreurd, maar we moeten reëel zijn en besluiten te stoppen. Uit de zaal wordt de commissie lof toegezwaaid voor de wijze waarop steeds weer een interessante dag werd georganiseerd en elke ontmoeting weer hartverwarmend was. Om toch contact te houden zal onze secretaris Cees de Steur een lijst maken met e-mailadressen van de aanwezi-

gen, zodat onderlinge contact mogelijk blijft. Het batig saldo van de club zal door onze penningmeester Kees Wellhüner afgedragen worden aan het Fonds Sociale Zorg van de KMar en het archief gaat naar het Marechausseemuseum.

Onze gast van de dag Fred heeft foto's gemaakt, leuk dat hij er de hele dag bij was. Dan besluit Joop Knapen, die ter voorbereiding van de reünies altijd paraat was en achter de schermen zoveel werk voor ons heeft verzet, de bijeenkomst met allen het beste voor de toekomst te wensen en wie weet ... tot ziens. Joop jongen, bedankt! Het ga je goed en levensvreugde toegewenst in je andere huis. Fred maakt nog een groepsfoto bij de klok. Dan nemen we wat weemoedigs afscheid van elkaar, stappen in onze voertuigen en lossen op in het drukke verkeer anno 2016. Het is mooi geweest.

Op donderdag 15 september 2016 verzamelden 46 mannen van de 39e wachtmeestercursus in de Koning Willem III-kazerne te Apeldoorn. Jan Paulussen stuurde een verslag in.

Deze wachtmeestercursus vond plaats van 27 juli 1981 t/m 12 juni 1982. Voor velen was het meer dan dertig

jaar geleden dat men elkaar gezien had. Toen startten negentig cursisten, veelal marechaussees eerste klasse met het predicaat 'meest geschikte', met de elf maanden durende opleiding. Spijtig is te vermelden dat inmiddels al vijf oud-collega's zijn overleden. Voor hen werd een moment van stilte gehouden. Na Freerk Mossels welkom kwamen de

verhalen los. Bijzonder was wel dat er ook twee kaderleden en een sportinstructeur uit die tijd aanwezig waren. Tijdens de samenkomst brachten de naamplaatjes gelukkig uitkomst met wie men van doen had.

Na de lunch werd de groep opgesplitst om een rondgang over het kazerneterrein te maken. Er wordt nog steeds volop gebouwd. Indrukwekkend was het welbekende gebouw 55, nu omgevormd tot een modern complex met sportzalen, dojo, fitness en schietbanen. De karakteristieke elementen van het oude gebouw zijn in de nieuwbouw op een herkenbare wijze verwerkt. Ook werd er een bezoek gebracht aan gebouw 24 met een bijzonder verhaal uit de Tweede Wereldoorlog, de schuilplaats van de Britse kolonel-arts Dr. Graeme Warrack in kamer 8. De ruimte is nu ingericht als traditiekamer. Na al deze indrukken en verhalen van vroeger kwamen we weer samen in het KEK-gebouw en sloten af met een uitstekend verzorgde 'blauwe hap'. In de dagen na 15 september kwam er nog flink wat e-mailverkeer op gang. Uit die reacties bleek eens te meer dat het een bijzonder geslaagde dag was.

Nieuwe begunstigers

M. Aardema
Ber 80-3

P.B. Boon
Dpl 75-3

L.C.A. Brouwer
Ber 81-1
MFO; SFOR

R.J.T.J. de Haan
Dpl 78-6

S. van der Heide
Kvv 91-95

A.H.J. Koning
Ber 80-3
KOSOVO

M.J. Kunst
Dpl 83-1

J. van der Lee
Ber 76-2

W.M. Schouten
Ber 77-1
UNFYCYP; AFGHANISTAN

P.B.J. Tervoort
Ber 72-4
SFIR

P. Vuijst
Ber 59-4

H. Zwigelaar
Dpl 92-10

Wij heten de nieuwe begunstigers van harte welkom. In totaal vormen nu 2715 begunstigers, die dienen of gediend hebben bij de Koninklijke Marechaussee, het Korps Politietroepen of het Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee (of hun partners) en afkomstig zijn uit alle delen van onze bevolking, een substantiële kring van vrienden rondom de Koninklijke Marechaussee.

Het bestuur

Overleden

P. Bochane
Geboren 20 juli 1946
Overleden 15 oktober 2016
Dpl 66-2

N. Boerboom
Geboren 23 maart 1947
Overleden 10 november 2016
Ber 66-6

W. de Bruin
Geboren 13 juni 1928
Overleden 7 oktober 2016
Ber 47-4

A.M. van Osselen
Geboren 12 september 1934
Overleden 25 september 2016
Dpl 54-6
151 EMB

M. Punselie
Geboren 30 april 1929
Overleden 26 oktober 2016
Dpl; Ned. Indië; 6-1RI; 425BI
2MPI; 1MPIV

B. Th. te Riele
Geboren 14 april 1933
Overleden 17 augustus 2016
Dpl 53-1

J.H. Slot
Geboren 30 oktober 1940
Overleden 10 november 2016
Dpl 60-3

W. Sprong
Geboren 12 september 1942
Overleden 20 september 2016
Dpl 61-5

C. Uittenbogaard
Geboren 25 september 1930
Overleden 27 oktober 2016
Ber 51-3

D. Veger
Geboren 29 maart 1920
Overleden 14 november 2016
Ber KNIL
1 MPV

J.B. Vochteloo
Geboren 22 oktober 1947
Overleden 7 november 2016
Ber 67-5
KFOR

H.J. Wijers
Geboren 7 juni 1925
Overleden 31 oktober 2016
Dpl 1 DMC
Ned. Indië; Stkw MPI

J.W.J. Willems
Geboren 9 september 1944
Overleden 5 oktober 2016
Dpl 64-4

Bestuur en redactie van de
Stichting Marechaussee
Contact betuigen de
nabestaanden hun
medeleven en wensen
hen sterkte toe.

SMC

Stichting Marechaussee Contact

Postbus 125, 7590 AC Denekamp
www.marechausseecontact.nl

Voorzitter

Jack Vlaming
voorzitter@marechausseecontact.nl

Vicevoorzitter

Gerard Roes
vice.voorzitter@marechausseecontact.nl

Secretaris

Pier Scholte
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
0049-5941999099
alg.secretaris@marechausseecontact.nl
(eveneens adres voor het melden van overlijden van begunstigers)

Penningmeester

Piet van Sprang
0252-674279
penningmeester@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL82 INGB 0003 9121 06 t.n.v.
SMC te Nieuw-Vennep (BIC: INGNL2A)

Begunstigersadministratie en werving

Cor de Boom
Johan Frisoplein 23, 8071 LX Nunspeet
0341-257129
ledensecretaris@marechausseecontact.nl
(inschrijven als begunstiger, wijzigen van (e-mail) adressen e.d.)

Administratie begunstigersbijdragen

Eric Haast
06-54321260
begunstigersbijdragen@marechausseecontact.nl
(informatie over en verwerking van begunstigersbijdragen; bankrekening, zie penningmeester)

Reünievereniging Marechaussee Contact (RVMC)

Gerrit Reloe
Hastelweg 275, 5652 CV Eindhoven
040-8434540
reuniecommissie@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL22 INGB 0007 5300 25 t.n.v.
RVMC te Eindhoven
(alleen voor eigen bijdragen bij evenementen)

Veteranen

Frans Meijer
0341-417087
veteranen@marechausseecontact.nl

Coördinator nuldlijnsondersteuning

Dirk van Harten
Oude Lagezoom 3, 4328 ED Burgh Haamstede
06-38655572 | 0111-720326
dvhartens@zeelandnet.nl

Webmaster

Roel Bouwman
webredactie@marechausseecontact.nl

Redacteur e-mailnieuwsbrief

Jack Vlaming
stmarcontact@gmail.com

Stichting Marechaussee Contact

De Stichting Marechaussee Contact (SMC) is een ideële stichting zonder winstoogmerk, op 24 oktober 1977 opgericht te Buren (Gelderland). SMC is aangesloten bij het Veteranen Platform en onderhoudt nauwe banden met o.m. de Koninklijke Marechaussee, het Veteranen Instituut en het Museum der Koninklijke Marechaussee.

De Koninklijke Marechaussee is een militaire politieorganisatie waarin in het verleden het Korps Politietroepen en het Korps Militaire Politie in Nederlands-Indië zijn opgegaan. Zowel beroeps- als dienstplichtig personeel, dat gediend heeft bij de Koninklijke Marechaussee en/of bovengenoemde korpsen, wordt van harte uitgenodigd zich aan te melden als begunstiger van SMC. Uiteraard is actief dienend personeel van de Koninklijke Marechaussee van harte welkom.

Doelen

SMC heeft tot doel het onderhouden of vernieuwen van vriendschappelijke banden tussen hen die in het heden of verleden als militair of burger werkzaam waren of zijn bij de Koninklijke Marechaussee, Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee en Korps Politietroepen. Tevens draagt SMC ertoe bij dat belangstelling voor en verbondenheid met de Koninklijke Marechaussee en de nauw daarbij betrokken instellingen levendig wordt gehouden. SMC wordt bij het realiseren van haar doelen ondersteund door ongeveer 2700 begunstigers.

Hoe?

SMC tracht haar doel onder meer te realiseren door het:

- organiseren van contactbijeenkomsten, excursies en reünies
- deelnemen aan herdenkingen
- tonen van onderling medeleven bij lief-en-leed gebeurtenissen
- aandacht schenken aan hoogtijdagen van de Koninklijke Marechaussee
- uitgeven van Marechaussee Contact, zesmaal per jaar
- informeren via de website www.marechausseecontact.nl
- verzenden van een wekelijkse e-mailnieuwsbrief
- ondersteunen van de veteranenzorg binnen de Koninklijke Marechaussee
- beantwoorden van specifieke vragen
- geven van voorlichting

Begunstiger worden?

De jaarlijkse bijdrage is € 15,- voor in Nederland wonende begunstigers en € 20,- voor in het buitenland wonende begunstigers. Bij een aanmelding voor minimaal twee jaar wordt zolang de voorraad strekt als welkomstgeschenk het jubileumboek 'Een krachtig instrument' toegezonden. Aanmelden kan op de website met het aanmeldingsformulier (onder tab bestuur/aanmelden).

Reünievereniging Marechaussee Contact (RVMC)

In het kader van de Raamregeling Reüniefaciliteiten (Ministerie van Defensie 2010) is in 2013, onder de paraplu van SMC, een reünievereniging opgericht. RVMC is opgericht tegen de achtergrond van kostenvergoeding op grond van de Defensie Regeling Reüniefaciliteiten. Elke SMC-begunstiger die veteraan, oorlogs- of dienstslachtoffer of postactief is, wordt automatisch en kosteloos lid van RVMC, tenzij hij of zij hiertegen bezwaar aantekent. Wel of niet lid zijn van RVMC heeft geen enkele consequentie voor de dienstverlening aan SMC-begunstigers.

Nuldlijnsondersteuning

Het Veteranen Platform, de Samenwerkende Veteranenontmoetingscentra en het Veteranen Instituut namen het initiatief tot het bieden van gestructureerde nuldlijnsondersteuning aan veteranen, militaire dienstslachtoffers en hun directe relaties. SMC participeert in dit ondersteuningsinitiatief. Het vfonds financiert dit met gelden uit de Nationale Postcode Loterij.

EEN BIJZONDER MUSEUM IN VELE OPZICHTEN

Beleef de wereld van de oudste politieorganisatie van Nederland en onderzoek het verleden, heden en toekomst van de Koninklijke Marechaussee. Leer de taken van de Marechaussee kennen: bewaken & beveiligen, grenspolitie en militaire politie & internationale taken.

Kijk mee over de schouders van de Brigade Speciale Beveiliging en bij de dynamische taken van de Koninklijke Marechaussee op

onze luchthavens. Zie kogelinslagen in een gepantserde autodeur, ervaar de robuustheid van een gepantserd rupsvoertuig en maak een stoere foto zittend op een motor in Marechausseekleding. Waan jezelf een echte Marechaussee door een misdrijf op te lossen (te reserveren evenement).

Het Marechausseemuseum.

Een bijzonder museum in vele opzichten!

Onderzoek & beleef

Meer weten over het museum: www.marechausseemuseum.nl

Weeshuiswal 9 | 4116 BR Buren | T (0344) 571256 | E postbus@marechausseemuseum.nl